

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

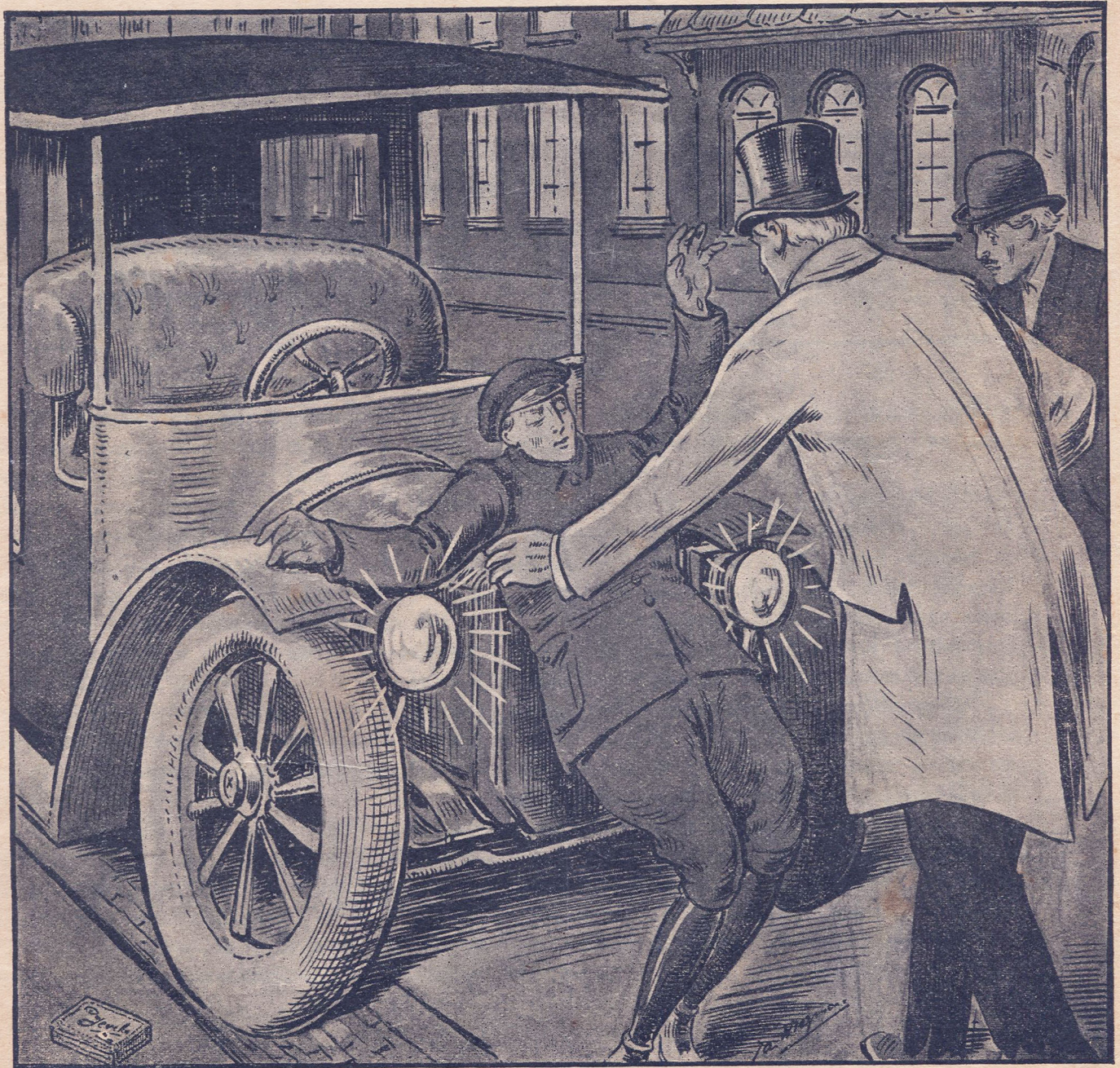
genaamd De groote Raffles
Onbekende.

No. 439

DE ROODE HUURAUTO.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

De roode Huurauto.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De chauffeur.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298
Wie is de Misdadiger?	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was omstreeks half negen in den avond van een vroegen herfst dag, toen twee heeren met tamelijk snelle schreden Pall Mall kwamen afloopen, waar zich op dat oogenblik slechts weinig voorbijgangers bevonden.

De oudste van de beide heeren droeg een donkere overjas en een hoogen hoed — zijn metgezel was vrij eenvoudig gekleed en zag er uit als een bediende op een derderangs kantoor.

De oudste kon ongeveer 60 jaar zijn en zijn haar was bijna spierwit, maar hij was nog vlug genoeg in zijn bewegingen en blijkbaar gewend om een of anderen tak van sport geregeld te beoefenen.

De ander was veel jonger, zeker nog geen 30 jaar en prijkte met een vuurrooden haardos, die aan alle kanten van onder zijn te kleinen, stijven hoed kwam uitgluren.

Zonder een woord te spreken stapten de twee mannen, die zoozeer in uiterlijk verschilden, voort.

Wij willen den lezer niet lang in het onzekere laten, aangaande de persoonlijkheid van deze twee mannen.

De oudste, de man met het spierwitte haar, vertegenwoordigde op dat oogenblik voor de politie een waarde van 2000 pond sterling...

Het was John Raffles, alias Lord Edward Lister, de langgezochte tegenstander van Scotland Yard, de verklaarde vijand van woekeraars, schatrijke leegloopers, oorlogswinstmakers en nog eenige andere categoriën van medeburgers.

Zijn metgezel was Charly Brand, de man, die aan de meesten zijner opwindende avonturen had deelgenomen, ofschoon hij menigmaal Raffles ernstig meende te moeten onderhouden over de wijze, waarop hij zich het geld verschafte, om daarmede onrecht te herstellen, schurken te straffen, en, als een goede geest, belooningen uit te deelen aan hen die het verdienden, en die, hetzij bij toeval zijn weg kruisten, hetzij

met opzet door hem werden opgezocht.

Tot dusverre echter waren al deze betoelingen volkomen vruchteloos gebleven, en Raffles was hardnekkig voort blijven gaan op den weg, die hem, naar het oordeel van Charly Brand, vroeg of laat ten verderve moest voeren.

Dat alles belette echter niet dat de jonge man steeds op zijn post was geweest, wanneer Raffles om zijn hulp verzocht had.

Want hij vereerde dien inbreker, dien vijand van de maatschappij, dien stoutmoedigen avonturier in het diepst van zijn hart, omdat hij de edele hoedanigheden had weten te vinden onder den mantel van cynisme en koude minachting, waarin Raffles zich meestal placht te hullen, wanneer hij een oordeel uitsprak over zijn medemenschen.

Neen, hij wist, dat die man onmogelijk slecht kon zijn, die zichzelf tot dusverre de schoonste vruchten der liefde had ontzegd, alleen maar om zich uitsluitend aan de zware taak te kunnen wijden, welke hij zichzelf had opgelegd — een bijna bovenmenselijke taak, want zelfs Raffles moest wel tot het besef komen, dat een enkel man niet in staat was, al ware het slechts in een enkele stad, al het wreede onrecht goed te maken, hetwelk daar dag in dag uit begaan wordt, de onderdrukten bij te staan en de armen genoeg te verschaffen om althans niet van honger te sterven.

Op dien avond had Raffles juist een van die kleine ondernemingen tot een goed einde gebracht, welke hij zelf niet eens de moeite waard achtte om over te spreken — hij had een schatrijken Indischen vorst, die niet eens wist hoe rijk hijzelf was, ontlast van eenige zeer fraaie sieraden, tezamen minstens 5000 pond sterling waard en die zich op dat oogenblik in den zak van zijn overjas bevonden.

Het gansche avontuur had niet langer dan een uur geduurd en de twee mannen bevonden zich thans op weg naar een huis in de Victoria Street, waarvan Raffles de eigenaar was en dat hij als een soort steunpunt gebruikte, om vandaar zijn strategische plannen te beginnen.

Daarvoor was het huis voortreffelijk geschikt, want het bezat niet alleen drie uitgangen aan drie verschillende straten, maar daarenboven nog een uitweg in den kelder, zoo goed verborgen

dat zelfs de beste politiespeurder dien niet zou kunnen ontdekken, en die toegang gaf tot een onderaardschen gang van omstreeks twee kilometer lengte, welke rechtstreeks in verbinding stond met het ondergrondsche laboratorium, hetwelk Raffles eenige jaren te voren met de hulp van Charly Brand en van zijn trouwen chauffeur James Henderson, had ingericht onder den vloer van het tuinhuis, dat zich bevond achter in den tamelijk grooten tuin van een huis in de Regent Street, hetwelk Raffles reeds sedert eenige jaren onder den naam van Lord William Aberdeen bewoonde.

De aanleg van tunnel en laboratorium waren minder bezwaarlijk geweest dan men zou kunnen vermoeden, want Raffles had dezen tunnel door een toeval zoo goed als kant en klaar gevonden — zij moest zeker reeds een paar eeuwen oud zijn en was waarschijnlijk aangelegd door monniken, daar op de plek van het huis in de Victoria Street oorspronkelijk een klooster gestaan had, op de grens van het toenmalige Londen.

Aan het eind van die gang had hij een soort hol gevonden en toen hem bij nauwkeurige nasmetingen bleek, dat dit hol zich moest bevinden onder den tuin van het zoeven genoemde huis in de Regent Street, had hij zich gehaast, dat huis te koopen, omdat hij onmiddellijk had ingezien van welk buitengewoon groot voordeel de beschikking over die onderaardsche gang en de beide huizen aan het uiteinde daarvan, hem zou kunnen zijn, wanneer er gevaar dreigde.

Hij had het hol een weinig vergroot, met metselsteenen en beton laten bekleeden en het aldus gevormde vertrek door middel van een ijzeren trap in verbinding gesteld met het tuinhuis.

Een oningewijde zou echter dien ingang onmogelijk hebben kunnen vinden, want Raffles had dien zorgvuldig verborgen achter een schoorsteen, die zich kon openen, wanneer men op een goed verborgen stift in den wand drukte.

Het huis in de Victoria Street behoorde eveneens aan Raffles en hij had, natuurlijk onder een gefingeerden naam, alleen de bovenverdieping van het kleine gebouw verhuurd aan een bejaard echtpaar, dat er rustig zijn ouden dag sleet en dat zich om niets of niemand meer bekommerde en slechts zeer zelden op straat gezien werd.

Het huis, op een hoek gebouwd, was aan drie

zijden door een tuin omgeven, met zwaar geboomte beplant en men kon er aan twee kanten althans binnengaan, zonder dat de bewoners van de bovenste verdieping er iets van bemerkten, tenzij zij toevallig uit het raam zouden hebben gehangen.

Voor deze brave oude lieden heette de bewoner van het benedenste gedeelte van het huis Brown en was hij een ontdekkingsreiziger, die op zeer ongeregelde tijden zijn woning bezocht, er soms een paar dagen bleef, om dan eensklaps weder te vertrekken, niemand wist waarheen.

Maar wat de oudjes niet wisten, dat was, dat Raffles zeer veel malen in het huis vertoefd had, zonder dat zij er ook slechts het minste vermoeden van hadden gehad!

Ook ditmaal hadden Raffles en Charly Brand zich in een der kamers van dat huis vermomd, alvorens den Indischen nabob een bezoek te gaan brengen en zij wilden zich daar eveneens weder gaan ontdoen van hun vermomming, ten einde zich vervolgens door de onderaardsche gang naar het huis in de Regent Street te begeven.

Het lot had het echter anders bestemd....

Raffles had reeds een paar malen omgekeken en zeide nu tot Charly:

— Daar komt een huurauto. Ik zie niet in, waarom wij zouden loopen. Men kan nooit weten of het niet beter is, een weinig haast te maken!

Inderdaad naderde er langzaam, zooals gebruikelijk is voor chauffeurs, die zoogenaamd „op een vrachtje rijden”, een huurauto.

Het was nog een nieuw voertuig en van een dieproode kleur.

— Wel een beetje opvallend, die wagen! mompelde Charly Brand voor zich heen. Ik houd niet van die nieuwe dingen — men onthoudt ze zoo licht, als men ze heeft zien voorbijrijden!

Maar Raffles haalde de schouders op en zeide:

— Het doet er volstrekt niets toe! Dat bruine heerschap, dat wij zoeven een weinig armer hebben gemaakt — hijzelf zal het wel niet eens merken! — kan onmogelijk weten, dat wij op dit punt, bijna een kilometer van zijn woning, een huurauto nemen en wij laten den chauffeur stoppen aan het begin van de Victoria Street. Maar daar is de wagen al — haast je wat!

Raffles had de hand opgestoken, om de auto

te doen stoppen en het voertuig stond stil bij den rand van het trottoir.

Raffles wendde zich tot den chauffeur en zeide:

— Rijd ons eens vlug naar het begin van de Victoria Street, chauffeur! Je kunt ons afzetten op den hoek van Broadway.

Hij wilde reeds instappen, toen de chauffeur verlegen zei:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer — zoudt gij mij willen zeggen, waar ik de Victoria Street kan vinden?

Met een voet op de treeplank, de hand op den kruk van het portier bleef Raffles staan, en keek den chauffeur verbaasd aan.

Het was een nog zeer jonge man met een fijn, bijna vrouwelijk gelaat, waarin twee groote, donkerbruine oogen glansden, die op dat oogenblik echter een droevige uitdrukking hadden.

Het baardelooze gelaat, door het licht van een dichtbijstaande lantaarn beschenen, vertoonde een uitdrukking van zoo diepe melancholie, dat Raffles onwillekeurig zijn blik eenige seconden op dat fijne, bleke gelaat gevestigd hield.

Toen zeide hij:

— Maar goede vriend — wil je in ernst zeggen, dat je niet weet waar de Victoria Street is. Wij zijn er hier ternauwernood 20 minuten rijdens vandaan!

— Ik rijd nog pas zeer kort, mijnheer! hakkelde de chauffeur. Gij moet het mij maar niet kwalijk nemen!

Raffles schudde even het hoofd en hernam toen:

— Ik neem het je zeker niet kwalijk — ik begrijp alleen maar niet hoe men je als huur-chauffeur een rijbewijs heeft kunnen geven, terwijl je niet eens weet waar een zoo belangrijke verkeersweg als de Victoria Street te vinden is. Zou je de Westminster Bridge kunnen vinden?

— Dat wel, mijnheer! En de chauffeur knikte eenige malen haastig achtereen.

— Welnu, dan rijdt je langs het Victoria Embankment, tot je de Westminster Bridge bereikt hebt. Je slaat dan rechts af, volgt de Bridge-Street, steekt het plantsoen dwars over, en komt dan in Broad Sandy. Het verlengde van die straat is de Victoria Street. Ben ik duidelijk genoeg geweest?

— O ja, mijnheer, ik zal het nu zeker wel

vinden! antwoordde de chauffeur. Ik ben blij dat gij er niet boos om zijt, ik zal vlug rijden — gij zult wel tevreden over mij zijn!

Nogmaals wierp Raffles den chauffeur een verbaasden blik toe.

Hij had gelegenheid gehad, kennis te maken met honderden Londensche taxi-chauffeurs — en hij had hen leeren kennen als een tamelijk ruw, onverschillig, naar slechte sigaretten riekend volkje, verwend door een lang verblijf in de buitenlucht en met stemmen die wel verroest schenen te zijn door lange ritten te midden van den Londenschen mist.

Maar deze chauffeur was verlegen, fijngebouwd als een jonge juffrouw, met een zachte, hooge stem!

Hij maakte zijn verontschuldiging, omdat hij den weg niet kende, en vroeg dien zelfs aan zijn passagier, terwijl iedere andere chauffeur bij zichzelf zou gedacht hebben: God zegen de greep — ik zal het onderweg wel aan een politieagent vragen!

Raffles stapte in, nam naast Charly plaats en trok het portier achter zich dicht.

Toen hij een blik door de voorruit wierp, zag hij naast den chauffeur op de voorbank iets wits liggen.

Het was een stuk brood, op een stuk krantenpapier, zonder boter — een stuk brood zonder meer, en er was blijkbaar nog zoeven in gehapt.

De chauffeur had den gangwissel overgehaald en de auto zette zich in beweging.

De man vergewischte zich dat de weg vrij was achter hem, stak de breede straat over, en bereikte spoedig de breede Theemskade, Victoria Embankment geheeten.

De chauffeur was klaarblijkelijk een zeer bedaard man, want hij reed zoo langzaam, dat Charly Brand ten slotte ongeduldig uitriep:

— Wat treuzelt die goede vriend toch! Slaapt hij?

— Slapen doet hij niet, maar hij ziet er uit alsof hij erg vermoeid is, en hij heeft ook heelemaal niet het uiterlijk van een echten Londenschen taxibestuurder, die er maar op los jakkert, en zoo vlug mogelijk rijdt, omdat hij daardoor het bedrag van zijn fooien vermeerderd!

— Het is een echte dandy! liet Charly Brand zich hooren. Kijk me die kleine, witte, goed

onderhouden handen eens! Men zou zweren dat hij iemand in dienst neemt om zijn auto voor hem op te poetsen, nieuwe banden op te zetten, en den motor na te zien!

— En hij is al getrouwd, dat jonge ventje! merkte Raffles op, wiens blik op den eenvoudigen, gladden gouden ring gevallen was, die aan een der vingers van de fraai gevormde hand prijkte, die het stuurwiel zoo stevig omklemd hield.

De tocht duurde heel wat langer dan de 20 minuten waarop Raffles gerekend had, want de chauffeur haastte zich allerminst.

Hij reed langs Waterloo Bridge, Charing Cross Bridge en bereikte ten slotte de breede, eeuwenoude Westminster Bridge.

Hij liet de Parlementsgebouwen links liggen, sloeg Bridge Street in, bereikte door het plantsoen rijdende Broad Sandy en reed nu de Victoria Street in.

Hij gaf zeer nauwkeurig acht op de verkeersagenten en haastte zich, op het minste bevel te stoppen.

Blijkbaar was hij er volstrekt niet op gesteld, een overtreding te begaan.

Hij reed nu nog langzamer dan zoeven en las zorgvuldig de namen der dwarsstraten van de bordjes af.

Hij reed achtereenvolgens langs Princesse Street, aarzelde even, of hij Tothill Street zou inslaan, herstelde zich echter, vervolgde naar behooren zijn weg en stopte ten slotte op den hoek van Broadway.

Hij bukte zich om op zijn taximeter te zien en ook deze studie scheen geruimen tijd in beslag te nemen.

Raffles had het portier reeds geopend en hij en Charly stapten uit.

Het was reeds bij half tien en vrij stil in deze straat, waardoor geen enkele omnibus of tram rijdt.

— Het is drie shilling twee pences, mijnheer! zeide de chauffeur op zachten toon.

Raffles wierp even een blik op den helder verlichten taximeter en zeide toen verwonderd tot den chauffeur:

— Wel neen, vriend — je benadeelt je zelf! Er komt een toeslag van een shilling bij, want wij hebben de grens van de City reeds achter den rug! Wist je dat niet?

De chauffeur liet een kort lachje hooren en zeide:

— Ik wist het wel, mijnheer — maar ik had er niet zoo spoedig om gedacht! Het is dus vier shilling en twee pences.

— Je vergist je alweer, man, hernam Raffles hoofdschuddend, en thans in ons nadeel! Het is vijf pences minder, want wij hebben je niet van een standplaats laten komen! Neen, verontschuldig je maar niet — hier heb je een half pond! Neen, je behoeft niets terug te geven!

De chauffeur had het geld aangenomen en stak het met een verhoogde kleur in zijn zak, maar dadelijk trok dezelfde bleekheid weder over zijn gelaat, dat smal en ingevallen leek in het licht van de electriche straatlantaarn.

Terwijl hij den taximeter weder terugdraaide, beschouwde Raffles hem nogmaals aandachtig en vroeg toen:

— Ik geloof niet dat het werk je heel veel oplevert, vriend? Weet je wel dat een andere chauffeur dien afstand in de helft van den tijd zou hebben gereden?

— Ik verdien er inderdaad niet veel mee, mijnheer — ik — ik geloof niet dat ik er heel geschikt voor ben! Men geeft mij nooit groote fooien — en ik durf ook niet zoo heel hard te rijden, ziet gij!

— Nu, dat zal mettertijd wel verbeteren! zeide Raffles en hij knikte den man vriendelijk toe.

Raffles en Charly verwijderden zich, maar niet al te snel, want zij wilden zich overtuigen dat de auto inderdaad wegreed, voor zij de Victoria Street zouden oversteken en het huis zouden binnengaan, dat op den hoek van de Strutton Street gelegen was.

De chauffeur was van zijn zetel gekomen.

— Wat doet hij? vroeg Charly op zachten toon.

— Hij schijnt den motor te hebben atgezet en moet hem eerst weer aandraaien.

Inderdaad liep de chauffeur, wiens tengere gestalte nu duidelijk zichtbaar was, naar de voorzijde van zijn wagen, greep den slinger en trachtte den motor aan te zetten.

Dat werkje scheen echter boven zijn krachten te gaan, want hij trachtte vruchteloos, zachtjes hijgend, den slinger om te draaien.

— O o wat een zwak ventje! zeide Charly hoofdschuddend en met een spotachtig glimlachje.

— Wij zullen even teruggaan en den motor

voor hem aanzetten, zeide Raffles. Ik moet zeggen dat ik nog nooit zulk een chauffeur ben tegengekomen.

De twee mannen liepen weder terug, maar juist toen zij de auto genaderd waren en Raffles wilde aanbieden, den koppigen motor aan te zetten, deed de chauffeur nog een laatste wanhopige poging, die al zijn krachten scheen te vergen, slaakte een flauwen kreet en viel toen met uitgespreide armen tegen den motor aan.

Hij zou het volgende oogenblik op den grond zijn gegleden, als Raffles hem niet had opgevangen, en in zijn sterke armen overeind hield.

Hij keek in het doodsbleeke gelaat naar de half geopende, mat blauwe lippen, en zeide toen op gedempten toon, terwijl hij zich tot Charly wendde:

— Flauw van den honger, Charly, anders niet! Wij zullen den armen man even binnenshuis brengen, en hem wat te eten geven. Let intusschen op de auto.

Haastig had hij een kleinen sleutel te voor schijn gehaald, en beiden brachten den bewusteloozen chauffeur naar een zeer nauwe, doodloopende straat, die achter het huis liep, en aan een zijde niets dan schuttingen vertoonde, welke eenige tuinen afsloten.

Charly opende snel een van die tuindeuren met den sleutel, dien Raffles hem ter hand had gesteld, en ging daarna weder naar de huurauto terug, teneinde het voertuig niet onbeheerd te laten.

Raffles had intusschen den bewusteloozen chauffeur in zijn krachtige armen genomen, en verbaasde zich over het geringe gewicht, dat hij te torsen had.

Hij droeg den man door den donkeren tuin, opende met een tweeden sleutel een achterdeur, trad het huis binnen, sloot de deur weder, en droeg den chauffeur die zeker nauwelijks 20 jaar kon zijn, een gelijkvloers gelegen vertrek binnen, waar hij hem op een breede rustbank nederlegde.

Hij sloot de gordijnen, maakte licht, trad op de rustbank toe, en begon haastig de jas van den chauffeur los te knoopen, teneinde hem meer lucht te verschaffen.

En nauwelijks had hij de jas geheel geopend, of hij richtte zich met een zachten kreet van verbazing op.

De chauffeur was een vrouw!

Hoofdstuk II.

Het verhaal.

Een oogenblik bleef Raffles zeer verbaasd op dezelfde plek staan, en keek naar het witte, regelmatige gezicht, naar de lange wimpers, naar den kleinen mond, en naar het dikke, kortafgeknipte hoofdhaar.

Toen bromde hij voor zich heen:

— Ik ben een ezel — ik had het dadelijk moeten zien! En als ik het niet gezien had, dan had de klank van de stem het mij moeten zeggen. Dat is zeker een verwonderlijke ontmoeting, en ik zou wel eens willen weten, wat die jonge vrouw er wel toe gebracht kan hebben, dit zware beroep te kiezen, dat zij volstrekt niet verstaat! Maar man of vrouw — hier moet hulp geboden worden!

Hij trad op een kleine wandkast toe, opende ze, en nam van de bovenste plank een blikken trommel, welke hij op tafel zette, en die een aantal medicijnen, watten en verbandmiddelen bleek te bevatten.

Hij zocht even tusschen de fleschjes, nam er een uit, ontkurkte het en liet een paar druppels van den inhoud tusschen de bloedlooze lippen van de jonge vrouw vloeien.

Toen verliet hij haastig het vertrek, ging denzelfden weg weder terug, en bracht, in het doodloopende slop gekomen, de vingers in den mond, waarop hij zachtjes floot.

Een oogenblik later stond Charly voor hem.

— Wat is er? vroeg hij op gedempten toon.

— Ga aanstonds de huurauto in de dichtst bijzijnde garage stallen. Zeg maar dat de chauffeur den wagen zelf over een paar uren komt halen. Haast je wat!

Charly snelde weg, en Raffles ging het huis weder binnen.

Toen hij het vertrek binnentrad, sloeg de jonge vrouw juist de oogen op, en wierp een verwilderden blik om zich heen.

Zij richtte zich een weinig op een elleboog op, streek zich met de fijne vingers over het voorhoofd, en toen viel haar blik op de opengeknoopte uniformjas.

Met een haastige, verschrikte beweging trok zij de jas weder dicht, terwijl een diepe blos in haar wangen opsteeg, en zij haar schuwe blikken op Raffles vestigde, die met de handen in de zijde in het midden van het vertrek stond, en zwijgend had toegezien.

Nu sprak hij:

— Uw beweging komt te laat, Miss of Madame! Oh, gij behoeft volstrekt niet te schrikken — ik geloof u te mogen zeggen dat gij met een vriend te doen hebt!

Hij was op de jonge vrouw toegetroeden en vatte haar pols, die zij hem niet trachtte te onttrekken.

Een oogenblik telde Raffles de slagen, schoof toen een stoel voor de rustbank, nam er op plaats en zeide op ernstigen toon:

— Gij zijt zeer zwak! Ik heb droog brood naast u op de bank zien liggen! Wanneer hebt gij daarvan gegeten?

— Ik at er van toen gij mij aanriep, mijnheer! antwoordde de jonge vrouw op zwakken toon.

— En daarvoor?

— Ik — ik had vandaag nog niets anders gegeten!

— Daaraan hebt gij zeer verkeerd gedaan! hernam Raffles hoofdschuddend. Zoo weinig kan het beroep dat gij hebt gekozen u toch niet opleveren, dat gij niet eens in staat zoudt zijn, er voldoende voedsel voor te koopen!

— Ik moet niet alleen voor mij werken, mijnheer — ik heb een kind!

— Gij zijt getrouwd? riep Raffles verbaasd uit.

De jonge vrouw knikte en in haar oogen kwam een uitdrukking van de diepste smart.

— Maar uw man dan — laat hij u dit werk doen? ging Raffles voort, die hoe langer hoe minder van het geval begon te begrijpen. Of — is hij dood?

De jonge vrouw maakte een wanhopige beweging van twijfel en antwoordde toen met sidderende stem:

— Ik weet het niet zeker, mijnheer, ik — ik geloof het niet!

Raffles staarde haar met de grootste verbazing aan en herhaalde toen:

— Gij weet het niet zeker? Neem mij niet kwalijk, mevrouw — ik denk er natuurlijk niet aan, mij in uw vertrouwen te dringen — maar ik wil het niet ontkennen, dat uw woorden mijn belangstelling in de hoogste mate hebben gaande gemaakt! Maar — ik wil u thans liever rust gunnen! Gij zijt zeer zwak — zij moet eten! Neen, zeg niets! Blijf rustig liggen — en neem een paar druppels van deze medicijn, die zullen u goeddoen!

Raffles nam een tweede fleschje uit de medicijntrommel, goot er wat van in een klein glazen bekertje en reikte dat aan de vrouw toe, die slechts een oogenblik aarzelde en toen den inhoud van het bekertje opdrank.

Zij liet zich weder achterover vallen en plotseling begon zij hartstochtelijk te snikken, zoodat haar tener lichaam er van schokte.

— Gij zijt zoo vriendelijk, mijnheer — maar gij moet mij zoo spoedig mogelijk heen laten gaan — mijn kleine Eddy kan niet zoolang buiten mij! Ik was van plan, dadelijk naar huis te gaan, nadat ik de auto naar de remise had teruggebracht!

— Maak u om uw zoontje niet bekommerd, mevrouw! hernam Raffles op zachten toon. Zeg mij slechts waar uw adres is en ik zal zorgen dat de kleine vent zijn moeder niet al te zeer zal missen!

— Ik woon in de Chatham Street, mijnheer, maar...

— Daar woont gij zeker op kamers?

— Ja, mijnheer, bij vriendelijke lieden, die op Eddy passen, als ik mijn werk doe!

— Het nummer?

— Zeventien!

— Hoe heeten de lieden, bij wie gij woont?

— Hewett — de man is meesterknecht op een groote fabriek van electriche landbouw-werktuigen.

— Wilt gij mij uw eigen naam zeggen?

De jonge vrouw aarzelde een oogenblik en antwoordde toen:

— Ik heet May Curtis.

— Hoe oud is de kleine Eddy?

— Vier jaar, mijnheer!

— Maar dan moet gij al buitengewoon jong getrouwd zijn! riep Raffles verbaasd uit.

— Niet zoo heel jong, mijnheer! Ik ben al 24 jaar!

— 24 — dat is een heele leeftijd! zeide Raffles op zacht ironischen toon. 24 jaar en dan dit vermoeiende leven, dat alles van uw zenuwen vergt! Nu, ik reken er stellig op, dat gij mij zult verhalen hoe het toch wel komt, dat gij u in dezen toestand bevindt! Eerst moet gij weer op krachten komen!

Juist op dat oogenblik trad Charly Brand het vertrek binnen.

Hij keek een oogenblik met de grootste verbazing van Raffles naar den chauffeur, maar Raffles stond op en stelde glimlachend voor:

— Dit is mevrouw May Curtis! Deze heer is Charles Blake en ik zelf ben Edward Brown!

Charly had een uitroep van verbazing geslaakt en keek vol verwondering naar de jonge vrouw, die met een zwakken glimlach om de lippen roerloos op de rustbank lag.

— Je bent nu even verwonderd als ik het een oogenblik geleden was, Blake! begon Raffles, maar ik hoop, dat mevrouw Curtis onze nieuwsgierigheid zal bevredigen en ons zeggen, hoe zij in dezen toestand is geraakt! Maar zorg eerst voor een stevigen maaltijd — en dat zoo vlug mogelijk!

Charly snelde weg, om in de kleine keuken een maaltijd te gaan bereiden.

Dat viel hem niet zeer moeilijk, want in het huis in de Victoria Street bevond zich altijd een voorraad verduurzaamde levensmiddelen, die telkens opnieuw werd aangevuld.

Hij vond lunchtong, kreeft, pastei — en het duurde niet lang, of hij had verscheidene blikjes geopend, gewarmd wat er gewarmd moest worden en trad tien minuten later het vertrek binnen, beladen met een presenteerblad, waarop een smakelijke maaltijd was aangericht.

Hij dekte met de handigheid van een vol-leerden kellner haastig een kleine tafel, zette een bord, een flesch wijn, een glas, vorken en lepels gereed en kondigde toen plechtig aan:

— Er is opgedaan, mevrouw!

Een flauwe glimlach plooidde de lippen van de jonge vrouw, toen zij, door Raffles gesteund,

naar den stoel schreed, die voor de tafel was geschoven.

Tranen schoten haar in de oogen, toen zij haar blikken over de smakelijke spijzen liet dwaalen en met bevende stem zeide zij:

— Och, als Eddy mij zoo eens kon zien — als mijn kleine jongen daar eens van kon smullen!

— Hij zal er van smullen, madame — en niet later dan morgen! zeide Raffles opgewekt. Tast nu toe wat ik u bidden mag, want gij hebt het dringend noodig! Bekommer u vooral niet om ons en doe alsof wij er niet zijn!

Hij gaf Charly een wenk en de beide mannen trokken zich bescheiden een weinig terug.

Maar al keken zij niet, zij hoorden aan het snelle geklikklak van mes en vork maar al te duidelijk, dat de ongelukkige vrouw letterlijk uitgehongerd moest zijn.

Zij verslond als het ware de spijzen en legde ten slotte met een diepen zucht van voldaanheid haar vork op haar volkomen leeggegeten bord.

— Ik hoop, dat het u gesmaakt heeft, madame? vroeg Raffles, glimlachend naderbij komend.

— Ik weet niet hoe ik u moet danken, mijnheer! antwoordde de jonge vrouw met bevende lippen. Het is vele, vele maanden geleden sedert ik iets dergelijks at. Mijn God, ik kan mij nog steeds niet begrijpen, hoe het hier toe komen moest!

Zij liet een oogenblik het hoofd op de borst zinken en scheen in diepe gedachten verzonken te zijn.

Toen hief zij het echter met een ruk weder op en zeide:

— Gij zijt zoo goed voor mij geweest, heeren, dat ik u wil verhalen, hoe het komt, dat ik thans dankbaar moet zijn voor een voedenden maaltijd! Maar — alles kan ik u niet mededeelen, hoe gaarne ik ook zou willen, want er zijn geheimen, die niet de onze zijn en die wij niet mogen verraden!

— Gij zult ons alleen mededeelen, wat gijzelf wilt, madame! zeide Raffles eenvoudig.

— Welnu dan — ik zeide u reeds, dat mijn zontje vier jaar is. Ik huwde ongeveer vijf jaar geleden met Harry Curtis. Wij waren innig gelukkig. Hij was teekenaar op dezelfde fabriek, waaraan Hewett verbonden is.

— Wie is de eigenaar van die fabriek?

Tot verwondering van Raffles steeg er een diepe bloos in de wangen van de jonge vrouw op, toen zij antwoordde:

— Het is de fabriek van Turner, in het Noorden van de stad.

— Ik heb dien naam wel meer gehoord! Ga nu verder, wat ik u verzoeken mag!

— Mijn man verdiende een goed salaris, en wij waren zoo gelukkig als wij maar hadden kunnen wenschen, al waren er dan ook dingendie...

Zij hield eensklaps op, en het was alsof er een sluier over haar mooie oogen trok.

Maar dadelijk vervolgde zij weder:

— Mijn man hield zeer veel van mij, en wij aanbadden onzen kleinen Edward. Hij is zulk een lief ventje, en als gij hem zoudt kennen...

— Ik hoop hem te leeren kennen, Madame! zeide Raffles glimlachend.

— Toen gebeurde het verschrikkelijke, omstreeks vier maanden geleden, ging de jonge vrouw voort, en haar stem had een heeschen klank gekregen. Natuurlijk herinnert gij u het vreeselijk ongeluk met den trein, die van een viaduct stortte, als gevolg van een verkeerden wisselstand.

— Het viaduct van Hoboken? Ja, dat herinner ik mij zeer goed! Er kwamen daarbij meer dan dertig personen op vreeselijke wijze om het leven!

De jonge vrouw knikte en vervolgde op smartelijken toon:

— Mijn man bevond zich in dien trein. Zoo dra de tijding van het ongeluk bekend werd, snelde ik, krankzinnig van schrik, naar de plek, waar men de lijken tijdelijk had neergelegd. Helaas — de meesten der om het leven gekomen waren verbrand, of zoo afschuwelijk verminkt, dat het onmogelyk was, hen te herkennen! Men moest mij met geweld uit de zaal verwijderen, waar al die dooden lagen — ik vreesde krankzinnig te worden! Ik keerde geheel versuft huiswaarts, en toen wachtte ik! Ik had wel eens gehoord, dat reizigers, bij een spoorwegongeluk door een paniek aangegrepen, wezenloos van schrik naar allerichtingen vluchtten, en pas veel later tot zichzelf komen en weder terugkeeren. Ik hoopte, dat met Harry hetzelfde zou zijn gebeurd. Ik wachtte een vollen dag, twee dagen, drie dagen — hij keerde niet

terug! Toen begreep ik, dat hij zich onder die afgrijselijk verminkte dooden had moeten bevinden...

— Verontschuldig mij Madame, als ik u in de rede val, zeide Raffles, maar ik meen mij te herinneren, dat gij zoeven verklaardet, niet volkomen zeker te zijn, of uw man dood was, en zelfs wel te gelooven dat hij nog wel in leven kon zijn! Hoe moet ik dat uitleggen?

— Ik zal het u zeggen, mijnheer! Ik heb maanden geleefd in de overtuiging, dat mijn man inderdaad bij het spoorwegongeluk om het leven moest zijn gekomen. Maar eenigen tijd geleden bevond ik mij toevallig in de buurt van Trafalgar Square, toen daar een ontzaglijke optocht van werkloozen voorbijtrok, met banieren en opschriften. De politie had ruim baan moeten maken en zeer vele nieuwsgierigen stonden in dichte rijen terzijde van den weg geschaard.

De jonge vrouw hield een oogenblik op.

Haar oogen hadden een starende uitdrukking gekregen.

Toen zij voortging, klonk er angst in haar stem.

— Ik kon zelf onmogelijk verder gaan en moest wel blijven wachten totdat de optocht voorbij zou zijn getrokken. En terwijl ik daar zoo stond, viel mijn oog plotseling op een der betoogers, die rustig meeliiep, met de handen in de zakken. Hij zag juist op en keek mijn kant uit — ik herkende mijn man! Zijn gelaat was vermagerd en ingevallen, zijn oogen hadden een uitdrukking, die ik er nog nooit in gezien had, maar hij was het, daar had ik op durven zweren! Ik riep, ik gilde zijn naam uit! Hij scheen mij niet te hooren. Ik riep nog harder, telkens en telkens opnieuw — de menschen om mij heen moeten gedacht hebben, dat ik krankzinnig was! Hij keek weer mijn kant uit, onze oogen ontmoetten elkander — ik las in de zijne niets anders dan verwondering! Nog eenmaal riep ik zijn naam met al de kracht mijner longen en toen trachtte ik wanhopig mij een weg te banen door de menigte. Ik worstelde echter tevergeefs. Ik strekte mijn handen naar hem uit — men lachte om mij! Ik had nog geen meter kunnen afleggen, toen reeds de stoet voorbij was getrokken en ik zag hem niet terug te midden van die duizenden betoogers! Ik voelde mij bezwij-

ken van smart — men moest mij een apotheek binnenbrengen!

Weer zweeg de jonge vrouw en sloot een oogenblik de oogen.

Raffles had met de grootste aandacht toege-
luisterd en vroeg nu:

— Zijt gij er zeker van, dat uw man, of degene, dien gij voor uw echtgenoot aanzaagt, u werkelijk gezien heeft?

— Dat moet wel zoo zijn — zijn blikken waren recht op mij gevestigd!

— Moet hij gehoord hebben, dat gij zijn naam riept?

— Dat kan niet anders! Ik gilde zoo luid, dat lieden lachend omzagen, die veel verder van mij verwijderd waren dan hij!

— Het is zeker een zeer vreemde geschiedenis! zeide Raffles peinzend. Natuurlijk is het zeer wel mogelijk, dat we hier te doen hebben met een buitengewone gelijkenis, wat des te eerder valt aan te nemen, omdat uw man in het geheel geen blijken van herkenning gaf. Hebt gij hem naderhand nog ooit gezien?

— Nooit meer.

— Hebt gij wellicht gepoogd, iets aangaande hem te ontdekken, nu gij wist, dat hij had deelgenomen aan een betooging van werkloozen?

— Ik heb alles gedaan wat ik maar kon! Ik heb geïnformeerd, wat voor werkloozen het waren — het bleken kadewerkers te zijn, sjouwers, voerlieden. Ik gaf bij het werkloozen comité den naam van mijn man op — men kon dien niet vinden in de registers!

— Dat is vreemd! hernam Raffles. En wat hebt gij daarna gedaan?

— Ik moest eten, mijnheer. Wij hadden wat spaarpenningen, maar die teerden al heel spoedig in, want mijn jongen werd zwaar ziek en ik nam den besten dokter dien er maar te krijgen was — hij is alles voor me op de wereld. Ik zelf heb een vak uitgeoefend, waaraan thans geen behoefte meer bestaat — ik was tijdens den oorlog munitieboekster! Ik zeide u reeds dat ik onmogelijk alles kon mededeelen! Toen bedacht ik, dat er een beroep was, hetwelk mij in staat zou stellen, geheel Londen te door-
kruisen — want ik had het waanzinnige denkbeeld opgevat, mijn man terug te vinden — in deze stad met haar zeven millioen inwoners!

Dat was het beroep van taxichauffeur. Ik had tijdens den oorlog reeds een vrachtauto leeren besturen, al was het dan ook gedurende zeer korten tijd — nauwelijks eenige dagen. Ik knipte mijn haar af, ik besteedde mijn laatste geld om mij verder te bekwamen bij een eigenaar van een chauffeursschool en niet zonder moeite wist ik het rijbewijs te verkrijgen! Het was juist in dien tijd dat ik mijn intrek nam bij de brave lieden, wier naam ik u reeds genoemd heb. Zij alleen kennen mijn geheim! En nu weet gij alles....

Een tijd lang bleef het stil in het vertrek.

Raffles en Charly Brand hadden met groote belangstelling toegeluisterd en hadden nu en dan een snellen blik met elkander gewisseld.

Nu trad Raffles op de jonge vrouw toe en zeide met zijn diepe stem, die somtijds zoo warm kon klinken:

— Gij hebt ongetwijfeld zeer veel geleden! Ik bewonder u, dat gij dat alles zoo flink hebt weten te dragen en dat gij aan alle bezwaren het hoofd hebt weten te bieden! Ik begrijp nu, dat uw verdiensten al zeer gering moeten zijn geweest. Gij zijt te tener en te teer om het beroep van chauffeur uit te oefenen!

— En ik durfde ook nooit weigeren, mijnheer, als men mij wenkte! hernam May Curtis met een vagen glimlach. Daardoor kwam het ook hoofdzakelijk dat ik vandaag nog niet gegeten had — ik had den heelen dag rondgereden en er mij den tijd niet voor gegund!

— Nu, dat tijdperk moet thans voor u achter den rug zijn! hernam Raffles. Zoodra gij u sterk genoeg gevoelt, zullen wij u naar uw woning terugbrengen, naar uw zoontje — en gij moet mij aanstonds beloven, dat gij dit beroep thans zult laten varen! Gij zijt nog jong genoeg om iets anders te nemen — en ik wil u daarbij gaarne met raad en daad terzijde staan! Is er bijvoorbeeld geen plaats op de fabriek waar uw man werkzaam was?

— Plaats misschien wel, maar — neen, daar ga ik niet heen! Nooit!

May Curtis had dit op hartstochtelijken toon uitgeroepen en haar oogen vlamden.

Raffles had dit zeer goed opgemerkt, maar hij wilde niet verder op de zaak ingaan en hernam op rustigen toon:

— Er zijn nog wel andere fabrieken! Ik heb veel vrienden — veel connecties en ik geloof wel dat ik in staat zal zijn, u te helpen aan een betrekking, die veel minder vermoeiend zal zijn en zeer waarschijnlijk ook heel wat meer zal opleveren dan het zware beroep van taxichauffeur! Wilt ge mijn hulp voorloopig aannemen?

— Ik weet waarlijk niet mijnheer.... stamelde de jonge vrouw.

— Gij wilt zeggen dat gij ons nog zoo weinig kent? vroeg Raffles glimlachend. Dat is het minste van alle bezwaren, want ik reken er stellig op, dat wij thans goede vrienden zullen worden! Londen is een hel voor jonge, mooie en alleenstaande vrouwen zooals gij zijt!

— Gij zijt veel te goed voor iemand, die gij nog nauwelijks kent, mijnheer! riep May uit. Maar als ik dit beroep prijs geef, hoe zal ik er dan ooit in slagen den man terug te vinden, in wien ik met zoo groote zekerheid mijn echtgenoot heb meenen te herkennen?

— Ik vrees dat uw methode niet de ware was, Madame! zeide Raffles hoofdschuddend. Met meer kans op slagen kunt gij in een hooiberg naar een naald zoeken dan in Londen naar een mensch! Gij beschikt niet over de middelen, om zulk een ongelooflijk moeilijk werk naar behooren tot stand te brengen! Wij beiden echter, mijn vriend Blake en ik, zijn beter toegerust voor dien strijd! En daarom beloof ik u, dat wij al onze krachten zullen inspannen, het spoor van dien man terug te vinden, dien gij als uw echtgenoot hebt meenen te herkennen! Gij zult dan zelf kunnen oordeelen of gij u destijds vergist hebt of niet.

De jonge vrouw had de hand van Raffles gegrepen en drukte haar met een uitdrukking van innige dankbaarheid in haar mooie bruine oogen.

Toen sprak zij:

— Ik weet niet waaraan ik zooveel goedheid te danken heb, mijnheer! Gij overstelpt mij waarlijk! O, als het waar kon zijn, dat ik hem terugvond — dat hij niet dood was!

Charly Brand, die tot dusverre gezwegen had, trad een stap op de jonge vrouw toe en zeide op een toon van diep medelijden:

— Mevrouw Curtis, hoe meent gij het te kunnen verklaren dat uw man, indien gij hem werkelijk eenige maanden geleden in levenden lijve

gezien hebt, niet naar u en zijn kind is teruggekeerd?

May Curtis keek eenigen tijd onbeweeglijk voor zich uit en barstte toen op hartstochtelijken toon uit:

— Dat is juist het afschuwelijke raadsel, mijnheer, dat ik vruchteloos tracht op te lossen! In slapeloze nachten vraag ik mij tevergeefs af, of ik mij niet vergist moet hebben, omdat het ondenkbaar, onmogelijk is, dat hij niet aanstonds na de ramp naar vrouw en kind zou zijn toegesnel, wanneer hij er het leven had afgebracht! En toch — neen, duizendmaal neen — ik vergis mij niet! Hij was het — het was mijn man!

En zij liet zich met het hoofd voorover op de tafel vallen en barstte opnieuw in snikken uit.

Raffles legde zijn hand op het dikke, zoo jammerlijk gekortwiekte haar en zeide troostend:

— Laat u niet meesleepen door uw smart! Wanneer er werkelijk zekerheid in deze zaak verschaft kan worden — dan zullen wij u die verschaffen. Wij beschikken over middelen, die u begrip niet omvatten kan — en wij zullen ze toepassen, daarop kunt gij staat maken! Maar gevoelt gij u thans krachtig genoeg, om uw woning op te zoeken?

— Ja, mijnheer — en die kracht hebt gij mij teruggegeven! Ik weet niet hoe het komt, maar het is alsof ik sedert een uur het leven anders aanzie, alsof moed en vertrouwen, die ik reeds dood waande, opnieuw in mij zijn opgeleefd!

Gij hebt gelijk — ik moet sterk zijn en ik mag niet vertwijfelen!

Zij was opgestaan en drukte zich haastig de lompe uniformpet op het fijngevormde hoofd.

— Gij zult mij toch vergezellen — gij zult toch mijn kleinen Eddy willen zien?

— Wij zouden het u nimmer vergeven hebben, Mevrouw, als gij ons van die vreugde had willen spenen! zeide Charly Brand glimlachend.

— Natuurlijk vergezellen wij u, Mevrouw! voegde Raffles er aan toe. Het is noodig dat wij nauwkeurig weten waar gij verblijft! Zouden de Hewetts nog niet ter ruste zijn, denkt gij?

— Hoe laat is het?

— Het is reeds over half elf!

— Dan zullen wij ons moeten reppen — zij gaan meestal niet laat naar bed, want Hewett moet reeds om acht uur weder op de fabriek van Turner zijn en het is bijna een uur met den electrischen tram.

— Dan zullen wij uw eigen auto gebruiken! riep Raffles uit. Blake, geef het regu, want je hebt, meen ik, gezegd, dat de chauffeur zelf zijn auto zou komen halen!

Charly Brand stelde het stukje papier aan de jonge vrouw ter hand en even later verliet het drietal het huis, thans echter aan de voorzijde.

Zij staken de straat over en May Curtis, die nu weer volmaakt geleet op een zeer jeugdigen chauffeur, trad de garage binnen en keerde een oogenblik later met de huurauto terug.

De goedkoopste en beste is
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk III.

Een gevaarlijke beschermer.

Raffles wendde zich tot de jonge vrouw en zeide:

— Natuurlijk zou ik u aanbieden zelf de auto naar de Chatham Street te rijden — maar het is volstrekt niet noodig dat de politie mij vraagt, wat ik, die niet geuniformd ben, met deze huur-

auto uitvoer. Dat houdt maar weer op en wij zouden moeten vervallen in wijdlopende uiteenzettingen — en men is bij de Hewetts natuurlijk reeds ongerust over uw lang uitblijven! Of deedt gij ook wel eens nachtwerk?

— Nooit! Daarvoor was ik te bang! ant-

woordde de jonge vrouw met een huivering. Daarom verdienen andere chauffeurs ook veel meer dan ik. Ik geloof, dat mijn patroon dan ook al op het punt heeft gestaan mij te ontslaan — ik bracht lang niet genoeg in. — Natuurlijk zal ik zelf sturen — ik weet nu den weg wel!

De beide mannen stapten dus in, de vrouwelijke chauffeur nam achter het stuurwiel plaats en daar Charly Brand zoo galant was geweest, den motor op gang te brengen, zoo kon zij thans den wagen zonder moeite in beweging brengen.

De twee vrienden zaten geruimen tijd zwijgend naast elkander, totdat Charly begon:

— Wat denk je wel van deze vreemde en romantische zaak, Edward?

— Ik meende aanvankelijk, Charly, dat wij misschien te doen hadden met een geval van vervolgingswaan — maar de jonge vrouw is volkomen normaal, dat staat voor mij vast!

— Je gelooft dus niet, dat zij aan een idee fixe lijdt! riep Charly verbaasd uit. Je gelooft dus niet, dat zij haar man slechts heeft meenen te zien, alleen in haar gedachten?

— Dat geloof ik inderdaad niet! Dan had zij de zaak anders verteld! Zij maakte op mij den indruk van volstrekt normaal te zijn, afgezien natuurlijk van haar zeer begrijpelijken zenuwachtigen toestand, veroorzaakt door de herinnering aan het gebeurde op Trafalgar Square!

— Maar dan herhaal ik je, Edward, wat ik zooveen reeds tegen haar te berde bracht!

— Je wilt zeker zeggen, dat de man dan toch terug had moeten komen, als hij het spoorwegongeluk overleefd had?

— Wat anders?

— Ja, hier schuilt juist het kardinale punt! hernam Raffles nadenkend. Indien het inderdaad Harry Curtis geweest is, die daar met de beoogers meeliep, dan is het raadselachtig, waarom hij, die toch zielsveel van vrouw en kind hield, zooals May ons vertelt, al dien tijd is weggebleven van huis!

— Dat vind ik ook — en daaruit leid ik dan ook eenvoudig af, dat de ongelukkige vrouw zich heeft laten bedriegen door een frappante gelijkennis! Daar pleit alles voor — ten eerste het verwonderde kijken van den man, toen hun blikken elkander kruisten, ten tweede de omstandigheid, dat de naam Curtis in het geheel niet voorkomt

op de lijst van werklooze arbeiders in het transportbedrijf en dan ten derde nog het hiermede samenhangende feit, dat Curtis nimmer transportarbeider is geweest en dus ook niets te maken had in een demonstratieoptocht van die arbeiders!

— Wat je daar zegt, klinkt zeer logisch, Charly — en ieder verstandig mensch zou zich door je redeneering onmiddellijk laten overtuigen, dat May Curtis zich eenvoudig vergist heeft. Maar — nu komt de zielkundige en zegt dat een vrouw zich in dergelijke zaken onmogelijk kan vergissen! Een vriend zal den ander met een derde verwisselen — een vrouw zal nooit een anderen man voor den hare houden, ook al zouden er jaren zijn verlopen sedert zij elkander zagen en al was hij bijna onherkenbaar veranderd! Een man is niet onherkenbaar voor de vrouw, die hem werkelijk heeft liefgehad! De zielkundige zal je zeggen dat er tusschen echtelieden een onzichtbare band bestaat, een fluidum, gelijk dat bestaat tusschen moeder en kind! En daarom is mijn diagnose: de vrouw heeft zich niet vergist — de man dien zij zag, was Harry Curtis!

Charly Brand keek Raffles een oogenblik met de grootste verbazing aan en barstte toen uit:

— Wil je me dan eens een verklaring geven van zijn wegblijven?

— Er is maar één verklaring, Charly, hernam Raffles kalm. Als Curtis niet is teruggekeerd naar zijn woning, dan kan het alleen zijn omdat hij niet meer weet, dat hij een woning heeft!

— Je wilt zeggen, dat hij zijn geheugen verloren zou hebben? riep Charly opgewonden uit.

— Ik herhaal je, dat dat de eenige verklaring is! In die opvatting past ook voortreffelijk de omstandigheid, dat hij meeliep met een troep werkloozen, waarmede hij volstrekt niets te maken had! En als hij er wel iets mede te maken had — dan past dat evengoed in mijn redeneering, want dan vloeit daaruit voort, dat hij in zijn verdwazing een beroep ter hand heeft genomen, dat het zijne niet is en waarmede hij natuurlijk heel wat minder verdient! Er is nog altijd groote behoefte aan goede teekenaars op machinefabrieken, vergeet dat niet!

Charly had eenigen tijd nagedacht en hernam nu:

— Het valt natuurlijk niet te ontkennen, dat

jouw verklaring van het geval minstens even plausibel is als de mijne! Wij kunnen beiden evenveel bewijzen aanvoeren voor de juistheid van onze opvatting — en ik denk toch, dat de toekomst mij in het gelijk zal stellen!

— Dat wil zeggen, dat je blijft bij je geloof aan een vergissing van haar kant?

— Zoo is het!

— En ik blijf er bij, dat zulk een vergissing tot de allergrootste uitzonderingen behoort! hernam Raffles. Hoe het ook zij, wij mogen die arme vrouw niet aan haar lot overlaten, die op zulk een zonderlinge wijze ons pad heeft gekruist! En bedenk eens — een zoontje van vier jaren, waarvoor zij moet zorgen!

De beide vrienden bleven nog eenigen tijd over het zonderlinge geval voortspreken, totdat de auto eindelijk stilhield in de Chatham Street, een vrij smalle straat in een der oudste wijken van Londen.

Men ging in deze arbeiderswijk vroeg ter ruste en bijna nergens was meer eenig licht achter de gordijnen te bespeuren.

Maar in het huis, waarvoor de wagen thans stilstond, brandde op de derde verdieping nog licht.

Raffles en Charly waren vlug uit de auto gesprongen en May Curtis boog zich een weinig naar hen over en zeide op zachten toon:

— De oudjes blijken nog wakker te zijn — dat verbaast mij wel! Wilt gij even wachten, tot ik mijn auto stal? De garage van mijn patroon is hier om den hoek!

— Stal uw auto — en zeg den man maar meteen uw dienst op! zeide Raffles. Geloof mij, het werk zal u op den duur vermoorden! Het is niets voor een vrouw als gij zijt! Gij hoeft niet zoo verschrikt te kijken — ik ben zeker dat ik u reeds morgen aan een vrij wat rustiger betrekking zal kunnen helpen. Ga nu spoedig, anders zijn de Hewetts naar bed!

De auto reed weg en verdween om den hoek.

En toen het voertuig verdwenen was en de lichten van de lantaarns hen niet meer in de oogen schenen, zagen Raffles en Charly voor het trottoir aan de overzijde van de straat, op ongeveer twintig meters afstand, een andere auto stilstaan — maar dat was heel iets anders dan een huurauto.

Het was een zeer fraaie limousine, lichtgrijs

gelakt en glanzend in het licht van een gaslantaarn.

Achter het stuurwiel zat de chauffeur in een donkergroene livrei, half en half te dommelen.

— Wat drommel doet die prachtige wagen hier? vroeg Charly Brand, die onwillekeurig zijn stem had laten dalen.

— Dat mag Joost weten! antwoordde Raffles schouderophalend. Het is een zeer duur voorwerp, dat is zeker!

— Misschien van een dokter?

— Kom, kom — een geneesheer, al is hij nog zoo rijk, gebruikt toch immers geen zevenpersoons wagen, met fijn grijs laken gecapitonneerd, om zijn zieken te bezoeken? En zet hij soms een ruiker witte rozen in den bloemendrager voor de voorruit?

— Je hebt gelijk — ik had dat zelf moeten bedenken!

Op dat oogenblik keerde de jonge vrouw weer terug en in het voorbijloopen wierp ook zij een blik op de fraaie automobiël.

En op hetzelfde oogenblik bleef zij staan, keek nog wat nauwkeuriger en kwam toen ijlings naar de beide mannen toelopen, de kleine hand op het hart gedrukt.

Er lag een angstige uitdrukking in haar oogen, toen zij op fluisterenden toon aan Raffles vroeg:

— Vergeef mij, mijnheer — is die auto zooveen komen aanrijden?

— Neen, zij stond hier reeds, toen uw eigen huurauto voor de deur van het huis stopte! De wagen schijnt u een weinig vrees aan te jagen? Kent gij die auto?

— Ja! Zij behoort aan mijnheer Turner, den directeur van de fabriek! Laten wij spoedig naar boven gaan — en verlaat mij niet! Ik stel vertrouwen in u!

De jonge vrouw had den arm van den gewaanden grijsaard gegrepen en Raffles voelde hoe haar kleine hand beefde.

Hij floot zachtjes tusschen de tanden en zeide toen op korten toon:

— Het spreekt vanzelf dat gij op ons kunt rekenen, Mevrouw! Wijs ons slechts den weg!

De jonge vrouw had een sleutel te voorschijn gehaald en stak dien in het slot van de smalle deur.

Het drietal bevond zich in een flauwverlichte zeer smalle vestibule, die slechts plaats bood aan

het benedeneinde van de trap en een smalle en lage deur daarnevens, die waarschijnlijk toegang gaf tot de achterzijde van het huis.

— Die trap op — het is op de derde verdieping! Zoudt gij wat zacht willen loopen? Mijn kleine Eddy slaapt natuurlijk al!

Raffles knikte slechts — en de jonge vrouw had waarlijk niet te klagen over de luidruchtigheid van haar beide, zoo plotseling op haar weg verschenen beschermers, want een kat zou waarschijnlijk met meer geraas de oude houten trap beklommen hebben.

De jonge vrouw keek zelfs een paar malen verbaasd om, teneinde er zich van te vergewissen, dat de beide mannen haar volgden.

Zoo bereikten zij de derde verdieping.

Op het nauwe portaal, waarop drie deuren uitkwamen, brandde een gaspitje.

Er ging een deur open en een gedempte mannenstem vroeg:

— Is daar iemand? Zijt gij het, Madame Curtis?

— Ik ben het, beste Hewett — en ik breng vrienden mee! werd hem op zacht fluisterenden toon geantwoord.

— Vrienden? herhaalde de oude man en er klonk nauwelijks verholten wantrouwen in zijn stem.

— En heel goede vrienden, geloof ik! hernam de jonge vrouw. Hier zijn zij!

En zij liet Raffles en Charly Brand een zeer eenvoudig maar kraakhelder vertrek binnentreden, waar zich op dat oogenblik de oude Hewett en zijn vrouw ophiielden.

Raffles behoefde slechts een enkelen blik op het tweetal te werpen — en toen zeide hem zijn menschenkennis, dat hij met de braafste menschen te doen had, welke hem ooit onder het oog waren gekomen.

Hewett was een man van omstreeks 65 jaar maar nog kaarsrecht, met breede schouders en een woesten sneeuwitten baard, die wangen en kin bedekte en tot halverwege op zijn borst neerviel.

Zijn hoofdhaar, dik en overvloedig, viel in sneeuw witte krullen in zijn hals en liet het hooge nog bijna ongerimpelde voorhoofd bloot.

De oogen tintelden nog van levenslust — het waren sterke, eerlijke blauwe oogen met een blik, die de menschen aanstonds tot op den bodem van de ziel scheen te kunnen lezen.

Zijn vrouw was een gezet oud dametje, ruim een hoofd kleiner dan haar man, met een rond blozend gelaat als een gave, rijpe appel en zil-verwit haar, zeer eenvoudig opgemaakt.

De beide oudjes monsterden eenige oogenblikken de zoeven binnentreden mannen en Charly Brand had eigenlijk wel gewild, dat hij een andere vermomming had gekozen dan de vuurroode pruik, die hem nu niet bepaald mooier maakte!

Maar Raffles zag er uit als een eerwaardig, grijs geneesheer en dien indruk maakte hij blijkbaar ook op het echtpaar Hewett, dat niettemin niet weinig verbaasd scheen te zijn over dit late bezoek.

Raffles was op den fabrieksbaas toegetreden, legde hem de hand op den breeden schouder en zeide glimlachend:

— Gij zult ons wel voor onbeschaamde indringers aanzien, mijn waarde Hewett, maar ik ben overtuigd dat Madame Curtis u spoedig genoeg zal hebben medegedeeld, dat wij met de beste bedoelingen hier komen.

— Ik ben benieuwd naar het verhaal! zeide Hewett met zijn zware, diepe stem, die hij slechts met moeite scheen te kunnen dempen. Maar voor Madame Curtis daarmee begint, moet ik haar even zeggen, dat er een bezoeker voor haar is, die al bijna een half uur zit te wachten in haar kamer!

Het gelaat van den ouden man had een zeer verlegen uitdrukking gekregen, toen hij dit zeide.

— Hij heeft het dus durven wagen! zei May Curtis drittig. En hebt gij mijnheer Turner dan niet gezegd, dat ik niet thuis was, Hewett?

— Dat heb ik gedaan, Madame, maar hij drong aan en zeide dat hij u over een zeer dringende zaak moest spreken — het ging om uw toekomst, zoo zeide hij! Hij is mijn patroon en ik — ik dacht dat ik er misschien goed aan zou doen, in uw eigen belang, hem te laten wachten. Het spreekt vanzelf, dat mijn vrouw en ik toen op zijn gebleven!

— Het klinkt in mijn mond wellicht wat zonderling, liet de stem van Raffles zich hooren — maar ik vind elf uur in den avond wel een heel vreemd tijdstip om jonge, alleenwonende vrouwen te bezoeken! Maar als mijnheer Turner inderdaad in het belang komt van mevrouw

Curtis, dan moet zij hem natuurlijk desondanks te woord staan!

— Ik wil hem niet zien! zeide May Curtis zacht, maar op beslist toon, terwijl zij haar uniformpet op de tafel wierp.

En Raffles kon nu zien, dat haar prachtige bruine oogen toornig fonkelden.

— Meent gij inderdaad wat gij daar zegt, Madame? vroeg Raffles. Dan is de zaak zeer gemakkelijk op te lossen! Hewett is uw huisbaas en hij kent u zeker reeds geruimen tijd. Welnu, niets eenvoudiger dan dat mijnheer Turner aan hem mededeelt, waarvoor hij u wenscht te spreken!

Maar Hewett krabde zich achter de ooren, kauwde verlegen op het hoornen mondstuk van zijn pijp en stamelde toen op fluisterenden toon:

— De zaak is — dat heb ik hem al voorgesteld, mijnheer, maar hij zeide dat het geen zaak was, die hij aan anderen kon mededeelen — hij moest Madame Curtis persoonlijk spreken!

De jonge vrouw beet zich op de lippen en toen hief zij het hoofd op en zeide:

— Welnu, als dat zoo is, laat hem dan hier binnen komen, dan kan hij met mij spreken in uw aller tegenwoordigheid!

— Dat is een uitstekend denkbeeld, mevrouw! hernam Raffles, maar dan zult gij ons toestaan, dat mijn vriend en ik ons tijdelijk verwijderen, want het mag zelfs niet den schijn hebben, alsof wij ons in uw particuliere aangelegenheden willen dringen!

— Gij blijft! zeide de jonge vrouw vastberaden. Gij hebt u tot dusverre mijn vrienden betoond — en wat ik met mijnheer Turner te bespreken heb, dat behoeft zelfs voor wildvreemden geen geheim te zijn! Wij zullen eens zien wat hij te zeggen heeft!

En op dat oogenblik schitterde er even een ondeugend licht in haar oogen.

Zij wendde zich tot Hewett en vervolgde:

— Ga hem nu maar zeggen dat ik thuis ben, beste Hewett en verzoek hem hier te komen!

De oude man aarzelde nog even, maar haalde toen de schouders op, verliet het vertrek, stak het portaal over en verdween uit het gezicht.

Een oogenblik later keerde hij terug — alleen.

— Welnu? vroeg May Curtis, die zenuwachtig op de tafel had getrommeld.

— Mijnheer Turner zegt, dat, wat hij u heeft mede te deelen, alleen voor uw ooren bestemd

is! Hij — ik geloof dat hij uit zijn humeur is!

— Dat is geen natuurramp! hernam Raffles koeltjes. Ik ken mijnheer Turner niet persoonlijk, maar ik wil mijn meening niet onder stoelen of banken steken, dat het al zeer weinig gentlemanlike is, een jonge vrouw om elf uur in den avond onder vier oogen te willen spreken!

Hij wendde zich tot May Curtis en vervolgde:

— Staat ge mij toe, Madame, mij in zooverre met de zaak te bemoeien, dat ik mijnheer Turner voorstel, morgen op een behoorlijker uur terug te komen?

— Als gij dat inderdaad voor mij zoudt willen doen, mijnheer, dan zou ik u zeer dankbaar zijn! riep de jonge vrouw uit. Maar het liefst van alles had ik, dat hij hier in het geheel niet kwam. Het is moeilijk om alles te zeggen, maar...

— Dat is ook niet noodig, Mevrouw — ik geloof dat ik het wel begrijp! hernam Raffles kalm. Mijnheer Turner is zeker een van die beschermers, die men, als men jong, mooi en een vrouw is, liever uit den weg moet gaan. Zeg mij slechts wat ik hem namens u moet overbrengen! Ik kan dat beter doen dan onze vriend Hewett, want die is nu eenmaal bij hem in dienstbetrekking — en hij staat dus minder vrij tegenover hem dan ik, die hem volkomen onbekend is.

— Welnu dan mijnheer — zeg hem, dat hij geen moeite behoeft te doen, hier terug te komen, dat ik zijn bescherming niet verlang, die hij mij al vroeger heeft opgedrongen en dat ik hem verbied, hier nog ooit bloemen en andere dingen te zenden!

— De boodschap is zoo duidelijk, Mevrouw, dat ik haar gemakkelijk kan overbrengen, zonder een vergissing te begaan! zeide Raffles, met een sarcastischen klank in zijn stem. De ontvangkamer is immers aan de overzijde van het portaal? Meer heb ik niet noodig te weten.

En Raffles ging het vertrek uit, stak met zijn langen, volkomen geruïschloozen tred het portaal over en opende onverhoeds de deur van de kleine ontvangkamer, al even eenvoudig gemeubeld als de huiskamer.

Hij stond tegenover een zwaargebouwd corpulent man met een breed gelaat, hangwangen als van een bloedhond, tintelende zwarte oogjes, ongeveer 45 jaar en gekleed door een der beste kleermakers van Londen.

Dat was Irwin Turner, de directeur van de fabriek van landbouwwerktuigen.

Hij stond, toen Raffles binnentrad, met de handen op den rug een fraaie ets te bekijken in een eenvoudige eikenhouten lijst, wendde het gelaat naar den binnentredende om en bleef hem eenigen tijd met open mond aanstaren, voor hij verwonderd hakkelde:

— Wat is dat, wat wenscht gij, mijnheer?

— Neem mij niet kwalijk dat ik u kom storen, mijnheer Turner — ik kom namens Mevrouw Curtis, antwoordde Raffles op gemaakt nederigen toon. Ik ben de overbrenger van een boodschap van haar kant!

Turner fronste de borstelige zwarte wenkbrauwen, balde driftig zijn geweldige vuisten en zeide toen:

— Ik weet niet wie gij zijt, mijnheer en ik wil het ook niet weten! Ik heb niets met u te maken — ik ben hier gekomen om een gesprek onder vier oogen te voeren met Mevrouw Curtis! Zij is een goede kennis van mij en ik heb haar zekere voorstellen te doen in het belang van haar toekomst en die van haar kind!

— Neem het mij niet kwalijk, mijnheer Turner — maar waarom dan zoo geheimzinnig te zijn? Mochten die brave lieden, bij wie Mevrouw Curtis woont, den aard van uw voorstellen niet kennen? Ik mag toch niet aannemen, dat die voorstellen het daglicht misschien niet goed kunnen verdragen?

Turner kwam dreigend een stap op Raffles toe en zeide, terwijl er een valsch licht in zijn oogen kwam:

— Ik zou u willen raden, mijnheer, u niet te bemoeien met zaken, die u niet aangaan! Zijt gij familie van Mevrouw Curtis?

— Neen — ik ben een vriend! En als haar vriend kom ik u mededeelen, dat zij u hedenavond niet kan ontvangen, morgen ook niet en nooit meer! Ik kom u zeggen, dat uw geschenken verre van welkom zijn — en ten slotte kom ik u mijn hulp aanbieden om u naar de trap te geleiden, die donker en een weinig steil is!

— Dat is de onbeschaamdheid ten top gedreven! riep Turner ziedend van drift uit. Weet gij met wien gij spreekt, mijnheer?

— Met mijnheer Turner, fabrikant van landbouwwerktuigen — en voor de rest niet veel zaaks, naar ik meen! antwoordde Raffles kalm.

Met een dreigende uitdrukking op zijn gelaat kwam Turner op den gewaanden grijsaard toelopen, maar er was iets in de grijze oogen van den man tegenover hem, dat hem eensklaps tot staan bracht, bevend van drift en met een gelaat, vaal van nauwelijks bedwongen woede.

— Het is goed, mijnheer! gromde hij toen. Ik zal nu vertrekken — er schijnt een soort samenzwering te bestaan, om Mevrouw Curtis te beletten, gebruik te maken van mijn goedbedoelde hulp!

— Er bestaat volstrekt geen samenzwering, mijnheer Turner — er bestaat niets anders dan de afkeer, dien Mevrouw Curtis jegens uw persoon gevoelt! hernam Raffles rustig. En tusschen ons gezegd en gezwegen — nu ik u gezien heb kan ik mij dien afkeer zeer goed verklaren! Gij doet er werkelijk het best aan, die jonge vrouw voortaan aan haar lot over te laten! Zij heeft andere — en waarschijnlijk ook wel betere vrienden dan gij zijt! Wacht — ik zal u even uitspreken, zooals ik beloofde.

Raffles trok de deur open en ging in uitnodigende houding op den drempel staan.

Turner greep woedend zijn hoogen hoed en terwijl hij Raffles voorbijging, boorde hij zijn oogen in die van den man, die hem aldus had toegesproken en beet hem toe:

— Ik zal je gelaat onthouden, man — ik zal het onthouden!

— Onthoud het vooral goed, mijnheer Turner — het is het gelaat van een gentleman! zeide Raffles op denzelfden bedaarden toon. Pas op, gij zoudt bijna over den drempel gestruikeld zijn! Houd u aan de leuning vast en denk er om, dat er op het portaal van de eerste verdieping een emmer met witkalk staat! Bonsoir, mijnheer Turner — en ik mag wel zeggen, hoop ik: tot wederziens!

Hoofdstuk IV.

Complicaties.

Turner stommelde in het halfduister vloekend en scheldend de trap af — en op de eerste verdieping scheen hij de waarschuwing van Raffles vergeten te hebben, want een ratelende vloek en het kletterend geluid van een omvallend voorwerp, dat vervolgens bonsend de traptreden afrolde, bewees maar al te duidelijk, dat de emmer met witkalk zich juist in de baan van den naar beneden razenden fabrikant had bevonden.

Raffles wachtte de gevolgen van deze ontmoeting niet af, maar liep het portaal weder over, opende de deur van het woonvertrek en zeide eenvoudig:

— Hij is weg!

May Curtis slaakte een diepen zucht van verlichting en de oude Hewett kwam een weinig bedremmeld naar Raffles toe en zeide, op zijn pijp smakkend:

— Ik ben er natuurlijk blij om, mijnheer, dat gij een lastigen indringer de deur hebt weten uit te werken — en ik hoop dat gij niet zult vergeten, dat hij mijn patroon is, dat ik oud ben en dat ik dus niet alles kon doen, wat ik gaarne zou wenschen.

— Ik begrijp uw toestand volkomen, waarde Hewett! zeide Raffles glimlachend. Ik ben er evenwel van overtuigd, dat gij onmiddellijk zoudt hebben ingegrepen, als het u gebleken was, dat die mijnheer Turner hier hoogstwaarschijnlijk met heel andere doeleinden kwam, dan mevrouw Curtis de behulpzame hand te bieden! Hoe kwam hij daar eigenlijk toe?

— Wel, hij kende mevrouw Curtis! antwoordde de fabrieksbaas. Gij weet natuurlijk reeds, dat haar man op zijn fabriek werkzaam was, voor dat vreeselijke spoorwegongeluk gebeurde en op die wijze heeft hij haar vaak gezien.

— Bood hij u aanstonds zijn hulp aan, mevrouw? hernam Raffles, terwijl hij zich tot de jonge vrouw wendde, die op het punt scheen te zijn, het vertrek te verlaten.

— Er verliepen een paar weken na het

ongeluk, antwoordde May Curtis. Toen kwam hij eens hier, om naar mij te vragen en moeder Hewett stond hem te woord, want ik was niet thuis. Naderhand is hij nog eenige malen teruggekomen, maar ik merkte al zeer spoedig wat zijn eigenlijke beweegredenen waren! Maar nu zult ge mij wel even willen verontschuldigen — ik wil eens naar Eddy gaan zien!

— Vindt gij het onbescheiden, mevrouw, als wij u verzoeken, den kleinen jongen eens te mogen zien? vroeg Raffles.

— In het minst niet, mijnheer! Wilt ge mij dan volgen?

Zij ging het vertrek uit en opende de deur van een klein, met den uitersten eenvoud gemeubeld vertrek.

Er stonden niet veel meubels — een kleine tafel, een paar stoelen, een secretaire en verder een ijzeren ledikant, dat door een gordijn aan het oog kon worden onttrokken.

Dicht bij een der vensters stond een withouten bedje en daarin sluimerde de bevalligste knaap, dien men zich kon voorstellen.

Hij had ronde, blozende wangen en dik, goudblond haar.

De beide mannen waren zachtjes naderbij gekomen en na eenige oogenblikken fluisterde Charly Brand:

— Een Cherubijntje van Titiaan! Wat een prachtige jongen!

Het leek wel of de kleine Eddy dezen lof had gehoord, want eensklaps wentelde hij zich een weinig om en opende twee groote, schitterende blauwe oogen, die even tegen het licht knipperden, hetwelk de jonge vrouw ontstoken had, zich vervolgens op zijn moeder vestigden, en ten slotte, verwonderd maar zonder eenigen schrik gericht bleven op de beide vreemdelingen.

Hij strekte zijn stevige knuistjes naar zijn moeder uit en stamelde toen, nog half slaapdrongen:

— Is dat Pappi, moeder?

De jonge vrouw moest zich haastig afwenden,

want haar oogen schoten vol tranen.

Raffles echter boog zich over het bedje heen, lichtte er den knaap als een veertje uit, keek hem een oogenblik in de heldere, onschuldige oogen en zeide toen, terwijl zijn stem zonderling trilde:

— Pappi is nog niet gekomen, mijn jongen — maar het zal misschien niet zoo lang meer duren.

Vol vertrouwen drukte de knaap zijn zachte wang tegen het gelaat van Raffles.

Er liep een siddering over het geheele lichaam van den Gentleman-Inbreker, toen hij deze zachte aanraking op zijn wang gevoelde.

Zijn oogen staarden eenige seconden recht voor zich uit, alsof hij een visioen zag en toen legde hij den jongen met een snelle beweging weder in zijn bedje neer en dekte hem zorgvuldig toe.

— Ga maar weer slapen, kleine vent! zeide hij op een toon, dien Charly nog zelden van hem had gehoord. Maar geef eerst moeder eens een flinken nachtzoen.

Kraaiend stak de jongen zijn mollige armpjes naar May Curtis uit, die zich over hem heen-boog, hem hartstochtelijk kuste en zich toen haastig weder afwendde.

Raffles had intusschen zijn blikken door het vertrek laten dwalen en ten slotte bleven zij gevestigd op een portret in een smal verguld lijstje, dat boven de secretaire hing.

Het was de beeltenis van een knappen, donkerharigen jongen man met een fraai besneden energiek gelaat, waarover echter een melancholiek waas leek te zijn uitgespreid.

Raffles bekeek het portret eenige seconden met de grootste aandacht en Charly Brand, die alle intonaties van Raffles' stem kende, hoorde er nauwelijks verholen verbazing in, toen hij zich tot de jonge vrouw wendde en vroeg:

— Is dit de beeltenis van uw man, mevrouw, als ik u vragen mag?

De jonge vrouw knikte bevestigend en haar lippen beefden, terwijl er een smartelijke trek om haar mond kwam, toen zij haar oog op het portret van den innig geliefden man liet rusten.

— Is dat portret lang geleden gemaakt?

— Nauwelijks een jaar!

— Het is vreemd — de trekken van uw man brengen mij het gelaat van... iemand anders

voor den geest, dien ik vroeger wel eens ontmoet heb!

Tot zijn verbazing zag Charly, dat May Curtis blijkbaar aan een hevige gemoedsbeweging ten prooi was.

Haar stem had een doffen klank, toe zij zich tot Raffles wendde en zeide:

— Ik denk wel, dat gij u zult vergissen, mijnheer! Mijn man — woonde nooit in Londen. Hij is er pas drie jaar geleden gekomen!

— De persoon dien ik bedoel woonde evenmin in Londen, Madame — maar in Edinburgh, of althans er dicht bij! hernam Raffles met een eigenaardigen glimlach. Vijf of zes jaar geleden zag ik hem voor het laatst — hij was toen nog heel jong — hij keerde juist met langdurig ziekenverlof van het front in Vlaanderen terug!

De jonge vrouw wankelde en greep zich aan de leuning van een stoel vast, terwijl zij Raffles met groote oogen aankeek.

Maar toen beheerschte zij zich weder en hernam met een flauwen glimlach:

— Het is zeer goed mogelijk dat mijn man veel geleet op iemand van uw vrienden, mijnheer!

— Inderdaad — zeer veel! hernam Raffles langzaam. Maar thans mogen wij u niet langer ophouden, mevrouw — het is hoog tijd dat gij rust gaat nemen! Gij moet mij gelooven, als ik zeg dat het ons groot genoeg heeft gedaan, den kleinen Eddy te hebben kunnen zien! Ik kan mij begrijpen, dat gij verzet zijt op den jongen!

— Hij is alles voor mij in de wereld, mijnheer! riep de jonge vrouw uit, met een blik vol liefde op den knaap, die alweer was ingeslapen.

— Wij verlaten u thans — maar morgen keeren wij een van beiden terug, om u mede te deelen, wat wij voor u gevonden hebben — ik meen een andere en een betere betrekking dan het beroep van taxichauffeur! En wat dat andere betreft — wij zullen niet rusten alvorens er klaarheid is gebracht in dat raadselachtige geval van Trafalgar Square!

May Curtis drukte Raffles en Charly achtereenvolgens de hand, met een vochtigen glans in haar mooie oogen en zeide toen:

— Het is een zeer gelukkige dag voor mij geweest, heeren, want ik heb u beiden ontmoet! Het komt niet vaak voor dat vreemdelingen zich

op deze wijze het lot aantrekken van iemand die hun nog gisteren volkomen vreemd was.

— Misschien zal de wereld er wel wat anders uit zien, mevrouw, wanneer de menschen eens wat meer beseften dat zij elkander moeten helpen en steunen, naar de mate van hun krachten en vermogens! En nu — tot ziens! Nog een enkele raad — neem u voor dien Turner in acht, want als ik nog verstand heb van menschenoogen, dan heeft die kerel iets leelijks in den zin! En morgen zult gij ons iets meer van uwen echtgenoot vertellen — dat kan ons van pas komen bij het volgen van dat geheimzinnige spoor! Wie weet vertelt gij mij dan wel alles van hem, alles...

En met deze woorden verliet Raffles haastig het vertrek, door Charly gevolgd.

Zij namen vlug afscheid van de beide oudjes en stonden een oogenblik later op straat.

Van de auto van Turner was niets meer te zien.

Raffles bleef een oogenblik in diepe gedachten verzonken staan en hij schrikte daar pas uit op, toen Charly met een zacht lachje opmerkte:

— Ben je van plan om hier wortel te schieten, Edward? Weet je dat het reeds ver over middernacht is, dat je nog altijd in je zak loopt met eenige zeer kostbare juweelen, dat wij onze vermomming nog niet hebben afgelegd en dat wij hier op anderhalf uur afstand van de Regent Street zijn?

— Je hebt gelijk — laten wij gaan! mompelde Raffles.

Hij keek om zich heen, zoekend naar een huurauto, maar het duurde vrij lang, alvorens zij in een andere wijk een dergelijk voertuig aantroffen.

De chauffeur kreeg bevel, hen naar de Victoria Street te rijden en de auto zette zich in beweging.

Raffles liet zich dadelijk achterover in de kussens vallen, sloot de oogen en scheen ingespannen ergens over na te denken.

Toen richtte hij zich eensklaps op en riep uit:

— De gelijkenis is zoo treffend als ik er nog nimmer een heb opgemerkt! Het kan bijna niet anders of hij moet het geweest zijn!

— Maar wie dan toch? vroeg Charly verwonderd. Over wien spreek je?

— Ik spreek over Harry, den eenigen zoon van graaf Ashmore!

— Mijn hemel — wat heeft die hier mee te maken? ging Charly in de grootste verbazing voort.

— Niets anders dan dat zijn portret boven de secretaire in de kamer van May Curtis hangt!

— Maar dat is immers onmogelijk!

— Wil je mij eens zeggen waarom het onmogelijk zou zijn? Het is integendeel alles wel beschouwd, de eenvoudigste zaak van de wereld! Ken jij graaf Ashmore?

— Ik heb den naam gehoord — ik ken hem niet persoonlijk!

— Een trotsch heerschap, ongenaakbaar, koppig als een muilezel en verbazend zelfzuchtig! Een ouderwetsch edelman, die het besterft, als een van zijn spruiten de traditie verbreekt en in het huwelijk durft treden met een vrouw, die haar voorouders niet minstens tot het begin van de zestiende eeuw kan aanwijzen! Ik heb hem gekend, een jaar of vijf, zes geleden — en ik heb ook vluchtig kennis gemaakt met zijn eenigen zoon, Harry, een charmanten knaap, maar wiens liberale opvattingen toen reeds eenige malen tot een geschil met zijn vader hadden geleid.

— Stil eens! riep Charly eensklaps uit. Is het misschien die Harry Ashmore, die vijf jaren geleden het kampioenschap skiff won?

— Zoo zoo — men moet dus bij jou volstrekt op het gebied der sport terecht komen, om je herinnering wakker te schudden! riep Raffles spottend uit. Maar het is zoo — het is dezelfde Ashmore!

— Zijn portret stond in „Sporting Life”. Ik moet het nog hebben, want ik heb alle jaargangen van dat geïllustreerde tijdschrift laten inbinden!

— En dat kind, Charly — die kleine jongen! Ik herinner mij nog zeer goed dat de oude Ashmore mij in zijn schilderijenzaal een miniatuur liet zien van den kleinen Harry, toen die een jaar of vier was. Welnu — de kleine Edward lijkt zoozeer op dat portret, dat men zou zweren, dat het naar hem geschilderd is.

— En wat wil dat nu eigenlijk alles zeggen?

— Wat zou het kunnen zeggen? Er zou eenvoudig uit voortvloeien, dat Harry Ashmore indertijd een huwelijk gesloten heeft tegen den

zin van zijn trotschen vader! De gevolgen daarvan moest iedereen voorzien, die den ouden man goed kende! Hij heeft zijn weerspannigen zoon met schande uit het huis gezonden en die was toen wel genoodzaakt, naar een betrekking om te zien. Ik herinner mij nu ook heel goed, dat Harry destijds op de Polytechnische school was, want hij had een gruwelijken hekel aan leegloopen!

— Hij zou dus den naam Curtis hebben aangenomen?

— Ja en dat is volstrekt niets verwonderlijks!

— Als je vermoedens juist zijn, Edward, dan zouden wij al een verklaring hebben voor het feit, dat May Curtis over enkele episodes uit haar huwelijksleven het stilzwijgen wilde bewaren!

— Die opmerking heb ik ook reeds bij mijzelf gemaakt! Intusschen wordt het geval nu nog tragischer, want het is zeer goed denkbaar, dat graaf Ashmore in volstreekte onwetendheid verkeert aangaande het lot van zijn zoon! Hij kan onmogelijk vermoeden, dat de jongen bij een spoorwegongeluk om het leven is gekomen!

— Als May het hem tenminste niet geschreven heeft!

— Dat denk ik haast niet — zij lijkt mij ook trotsch te zijn en zij zal er zich wel niet aan hebben willen blootstellen, dat die koppige edelman haar brieven ongeopend terugzond!

— Hoe oud is Ashmore op het oogenblik?

— Ik denk ongeveer 65 jaar — misschien nog een paar jaren ouder — maar hij was destijds al niet zeer sterk!

— Wat gebeurt er, als hij sterft, zonder zich met zijn eenigen zoon te hebben verzoend?

— Dat is meer dan ik je zeggen kan! Maar naar alle waarschijnlijkheid komen de bezittingen dan aan een zijlinie! In ieder geval wil ik morgenochtend onmiddellijk onderzoek doen, teneinde mij er van te verzekeren, of ik mij al of niet vergist heb!

De auto was intusschen snel doorgereden en stond ten slotte stil in de Victoria Street, op den hoek van Broadway.

De twee mannen stapten uit en zonden den chauffeur weg.

Raffles stond een oogenblik in beraad en zeide toen:

— Het zal wel het beste zijn, dat wij dezen nacht in het huis in de Victoria Street doorbrengen, want wij zullen tegenover May Curtis deze vermomming wel niet zoo spoedig kunnen afleggen! Zij zal altijd nog vroeg genoeg mijn waren aard leeren kennen! voegde hij er op zachten toon aan toe.

Eenige minuten later betraden de twee vrienden het huis opnieuw en na een zeer eenvoudig souper te hebben genuttigd, begaven zij zich ter ruste, nadat Charly getoond had, dat hij op uitnemende wijze een bed wist op te maken.

Den volgenden morgen zetten de twee mannen zich aanstonds met den grootsten ijver aan het werk.

Raffles had, onder verschillende namen, verscheidene connecties en het duurde ook niet lang, of hij was er in geslaagd, aan May Curtis een betrekking te verschaffen, die haar bij uitstek zou voegen.

Zij zou de functie van huishoudster uitoefenen bij een vriendelijke oude dame van adel, die over drie maanden het land zou verlaten en gedurende dien tijd iemand bij zich wenschte te hebben.

Zij woonde in een klein, keurig gemeubeld huisje in een der voorsteden en had er volstrekt niets tegen, dat de beschermeling van „graaf Palmhurst” — onder dien naam kende zij Raffles — den kleinen Edward met zich meebracht.

Het verwonderde de jonge vrouw zeker wel eenigszins, te vernemen, dat zij daar geplaatst was op verzoek van graaf Palmhurst, dien zij in het geheel niet kende, maar zij nam aanstonds genoegen met de verklaring, dat de graaf en de grijze heer, die haar zoo vriendelijk terzijde had gestaan, elkander zeer goed kenden.

Raffles had intusschen reeds eenige telegrammen verzonden naar Edinburgh, waar graaf Palmhurst eveneens vrienden had en hij wist nog dienzelfden avond wat hij weten wilde.

Een van die vrienden wist zich zeer goed te herinneren dat er vijf jaren geleden op „Primrose Castle”, het voorvaderlijk kasteel van de Ashmores, een heftig tooneel had plaats gehad tusschen graaf Douglas en zijn eenigen zoon Harry.

Hij kende ook de oorzaak van dien twist!

De jonge man had op een reisje kennis gemaakt met een meisje uit den burgerstand, dat

voor haar gezondheid eenige weken op het plateland moest doorbrengen.

Hij had een innige liefde voor haar opgevat en die liefde werd beantwoord.

De jongelieden zagen elkander vaak — en zij verloofden zich in het geheim.

De oude Ashmore ontdekte echter dezen liefdehandel, ontstak er in heftigen toorn over en gebod zijn zoon, aanstonds een einde te maken aan deze verstandhouding.

Maar de jonge man had de koppigheid van zijn vader geërfd, hij had daarenboven het jonge meisje lief met een even oprechte als standvastige liefde en hij trotseerde zijn vader!

Het kwam tot een heftige uitbarsting — en het slot was, dat de oude man in vreeselijke woede ontstak, zijn eenigen zoon uit zijn huis joeg en ondanks de smeekbeden van zijn vrouw, verklaarde dat hij hem nooit weder wilde terugzien.

En zoo schudde Harry Ashmore het stof van „Primrose Castle” van zich af en trad reeds eenige weken later in het huwelijk met het jonge meisje in kwestie, wier naam de zegsman van Raffles zich intusschen niet kon herinneren.

Voor den Grooten Onbekende echter was het thans buiten iederen twijfel, of Harry Curtis en Harry Ashmore waren een en dezelfde persoon.

Intusschen hielp hem deze wetenschap alles welbeschouwd bitter weinig, want zij kon er niet toe bijdragen het spoor van den vermiste gemakkelijker te doen hervinden.

Het bleek Raffles bij navraag dat de jonge teekenaar op de fabriek van Turner den omgang met zijn vroegere adellijke vrienden geheel had gestaakt en ook onder het fabriekspersoneel waren er slechts weinigen, die zich zijn vriend mochten noemen.

Men noemde hem stil en in zich zelf gekeerd, een echte huismus, die het liefst in zijn vrijen tijd thuis bij vrouw en kind vertoefde en die nimmer in een wijnhuis of café gezien werd.

Raffles ging die weinige vrienden onmiddellijk bezoeken en het bleek hem dat een zekere Steffenson, een der ingenieurs van de fabriek, de beste vriend van den jongen Harry was geweest.

Steffenson bleek een nog jonge man van omstreeks 35 jaar te zijn, pas gehuwd met een allerliefst vrouwtje en die een klein huisje bewoonde in de buurt van de fabriek.

Hij ontving Raffles met groote bereidwilligheid, toen het hem bleek, met welke voornemens de gewaande grijsaard hem kwam bezoeken en deelde hem alles mede wat hij zelf omtrent den vermiste had geweten.

En door voorzichtig navragen bemerkte Raffles al spoedig dat zelfs de ingenieur niet op de hoogte was van de ware identiteit van Harry Curtis.

— Een brave, beste kerel, mijnheer en dien wij allen aan de fabriek even graag mochten lijden! had Steffenson hem verklaard. En een knappe kop ook — hij had juist voor dat vreeselijke ongeluk hem trof, eenige plannen uitgewerkt betreffende een nieuwe dorschmachine, die hem, zoo verzekerde hij mij, binnen korten tijd rijk zouden maken, daar Turner geen seconde zou aarzelen, om hem het patent af te koopen.

Wat er met die plannen gebeurd was, dat kon Steffenson echter niet mededeelen.

Het was niet onmogelijk, dat Curtis ze bij zich had gehad gedurende de treinreis, die hem noodlottig zou worden.

Dat alles bracht Raffles intusschen niet veel verder en hij begon thans zelf reeds in te zien, dat hij zich zelf een zeer zware, bijna onmogelijk te vervullen taak op de schouders had gelegd.

Het was des avonds reeds zeer laat, toen Raffles en Charly, beiden tamelijk vermoeid, na hun vermomming te hebben afgelegd, elkander ten slotte ontmoetten in de rookkamer van het kleine heerenhuis in de Regent Street.

Raffles drukte Charly zwijgend de hand en liet zich in een gemakkelijken stoel vallen.

Hij haalde langzaam zijn sigarettenkoker tevoorschijn, stak een sigaret aan, sloeg de beenen over elkander en blies een paar rookwolken uit, die hij met half dichtgeknepen oogen volgde.

Toen begon hij met gedempte stem aan Charly mede te deelen, wat hij dien dag verricht had.

Hoofdstuk V.

De Secretaire.

Het was omstreeks drie uur in den middag van den volgenden dag toen een huurauto stilstond voor het huis van mevrouw Beckett, de dame, die May Curtis als huishoudster had aangenomen.

Uit de auto stapte een rijzig man, met reeds grijzend haar, zware bakkebaarden en een monocle in het oog.

Die man was John Raffles, thans echter onder het mom van graaf Palmhurst.

Hij ging langs het smalle tuinpad op de voordeur toe, die hem op zijn schellen werd geopend door een huisknecht met spierwit haar en die reeds een menschenleeftijd in dienst van de oude dame had doorgebracht.

Hij scheen den graaf zeer goed te kennen, want hij liet hem glimlachend aanstonds een fraai gemeubelde salon binnengaan en zeide:

— Ik zal mevrouw de gravin van uw komst in kennis gaan stellen, graaf!

— Doe dat, vriend! Apropos — ik hoop dat mevrouw Curtis het goed maakt?

— Nog een weinig vreemd, graaf, nog een weinig vreemd! Maar zij zal wel wennen — iedereen moet immers van de oude mevrouw houden!

En met deze woorden verliet de oude bediende het vertrek en Raffles bleef alleen.

Hij stond nog de fraaie schilderijen te bewonderen, die de wanden bedekten, toen de deur zachtjes weder openging en gravin Beckett binnentrad — een oude dame met haar dat als zilver glinsterde, maar wier oogen nog met jeugdig vuur schitterden.

Zij trad levendig op Raffles toe en reikte hem de kleine, uitstekend onderhouden hand en zeide:

— Daar doet gij goed aan, waarde graaf! Mag ik hopen dat dit bezoek ook mij betreft, of komt gij uitsluitend om navraag te doen naar den toestand van uw beschermeling?

— Ik kom zoowel om het een als om het ander, gravin! antwoordde Raffles glimlachend. Ik moet u echter zeggen, dat mevrouw Curtis

niet mijn beschermeling is, maar die van mijn goeden vriend Brown. Namens hem kom ik dan ook eens informeren, hoe zij den nacht heeft doorgebracht en of gij tevreden over haar zijt!

— Zij is nog een klein weinigje onhandig — maar zoo lief, zoo hartelijk, zoo volkomen bereid om het mij naar den zin te maken! riep gravin Beckett uit. Het is ook zoo begrijpelijk dat zij nog wat zenuwachtig is — zij heeft het werk immers nimmer gedaan!

— Des te meer waardeert Brown het, dat gij op mijn voorspraak de jonge vrouw in uw huis hebt willen opnemen, gravin!

— Daar spreken wij niet van! hernam de gravin haastig. Het spijt mij zeer, dat gij haar thans niet kunt spreken!

— Zij is toch niet ongesteld? riep Raffles uit.

— Volstrekt niet! Zij zal over een paar uren wel teruggekeerd zijn! Zij is naar haar oude woning gegaan, waar zij iets te regelen heeft — ik geloof in verband met de zaken van haar man! Ik weet niet juist wat het was — zij kreeg vanmorgen een briefje van dien Hewett, den fabrieksbaas, in wiens huis zij kamers bewoonde — er was geloof ik sprake van plannen of iets dergelijks — ja, ik word een beetje oud en kan dergelijke dingen niet zoo goed meer onthouden! voegde zij er met een lachje aan toe.

De aandacht van Raffles was onmiddellijk gespannen.

Hij herinnerde zich het korte gesprek met Steffenson den ingenieur.

Die had immers gesproken van plannen voor een nieuwe dorschmachine, welke Curtis juist had uitgewerkt voor het spoorwegongeluk plaats greep.

Hij kon zich echter volstrekt niet voorstellen, in welk verband die plannen konden staan tot het bezoek van May Curtis aan haar vroegere woning.

— Neem mij niet kwalijk, gravin — ik hoop dat ik u niet onbescheiden zal voorkomen, maar ik gaf er heel wat voor, als ik wist wat Hewett

haar geschreven had! Gij moet weten dat ik alle redenen heb om te vermoeden dat zij hier vijanden heeft! Ik zou gaarne willen, dat zij het huis zoo weinig mogelijk verliet, en zeker des avonds niet!

— Gij jaagt mij werkelijk schrik aan, graaf! riep gravin Beckett verschrikt uit. Het is waar, zij is jong en mooi en nu haar man op zulk een jammerlijke wijze om het leven is gekomen, ook zonder beschermer! Gij hebt mij werkelijk ongerust gemaakt!

Raffles was reeds opgestaan en had vluchtig zijn horloge geraadpleegd.

— Wanneer heeft mevrouw Curtis het huis verlaten, vroeg hij.

— Nauwelijks een half uur geleden! Zij was heel verlegen, toen zij mij verlof vroeg, om reeds op den tweeden dag van haar verblijf in mijn huis, een zoo langdurige boodschap te doen, maar zij verzekerde dat het een zaak van het hoogste belang betrof!

— Heeft zij geen bagage meegebracht?

— Alleen een grooten koffer met goed en wat boeken en het wiegje van haar kind. De jongen speelt nu in de keuken! Zij zou de rest dezer dagen laten halen — zij zeide dat het niet veel was — wat portretten, een oude secretaire, waaraan zij veel hechtte en wat snuisterijen!

— Gravin, het spijt mij, dat ik u reeds nu weer moet verlaten, maar het is werkelijk noodzakelijk, dat ik eens spoedig ga zien, wat dat te beteekenen heeft! Ik zal Brown gaan waarschuwen, die zeker beter op de hoogte is dan ik! Hier is bepaald iets gaande, dat niet in den haak is, ofschoon ik u onmogelijk zou kunnen zeggen, wat ik eigenlijk vrees!

Raffles wist het daarentegen maar al te goed, maar hij wenschte zich in zijn hoedanigheid als graaf Palmhurst tegenover zijn oude vriendin niet al te zeer bloot te geven.

Hij nam dus haastig afscheid, riep een huurauto aan, beloofde den chauffeur een groote fooi, als hij alle snelheidsvoorschriften met voeten trad en gaf hem het adres in de Victoria Street op.

Hij vermomde zich met den grootsten spoed in het huis met de drie ingangen en stond reeds tien minuten later weer op straat.

Een tweede auto bracht hem naar het huis in de Chatham Street en voor den prijs van een

pond sterling extra, stelde ook deze chauffeur zich onophoudelijk bloot aan een bekeuring!

Raffles keek gespannen uit het voorste raampje, maar hij zag volstrekt geen auto in de smalle straat. De auto stond stil voor het oude huis.

Raffles sprong er uit en zeide tot den chauffeur:

— Hier heb je vast je fooi — maar je wacht tot ik terugkom!

Hij snelde bij twee treden tegelijk de trap op, na te hebben aangebeld, zonder er zich in het minst om te bekommeren, dat hij een grijsaard van 65 jaar behoorde voor te stellen.

Toen hij het portaal van de derde verdieping bereikte, trad hem daar juist May Curtis tegemoet, die haar manteltje dichtknoopte.

Zij scheen tamelijk opgewonden te zijn en was blijkbaar verbaasd, den ouden heer Brown daar te zien.

Zij stak hem echter dadelijk opgewekt de hand toe en zeide:

— Is dit toeval, mijnheer Brown of komt gij met opzet hierheen? Maar wat praat ik — gij kondet toch onmogelijk weten, mij hier te vinden!

— Ik hoopte het, mevrouw! antwoordde Raffles haastig. Graaf Palmhurst, mijn vriend, belde mij zooveen op. Is Turner nog hier?

— Neen, hij is een kwartier geleden heengegaan! Maar mijn hemel — hoe kunt gij weten, dat hij hier was?

— Ik wist het in het geheel niet — ik vermoedde het slechts, mevrouw! Het blijkt nu, dat mijn vermoeden gegrond was! Ik zou u gaarne onmiddellijk even onder vier oogen willen spreken!

— Nu aanstonds? Maar gelooft gij zelf, dat ik gravin Beckett langer op mij mag laten wachten? Ik vind, dat ik toch reeds misbruik heb gemaakt van haar goedheid!

— De gravin zal het u gaarne vergeven, daarvan ben ik overtuigd! Graaf Palmhurst was zooveen bij haar en vernam van haar, dat gij hedenmorgen een briefje van Hewett had ontvangen, waarin sprake is van plannen, die door uw man zijn uitgevonden! Hij maakte zich een weinig ongerust, daar ik hem veel heb medegedeeld van hetgeen u betreft en hij haastte zich, mij te telefoneeren, omdat hij weet, dat ik zeer veel belang in u stel! Ik heb mij daarop onmiddellijk met een auto hierheen begeven — en ik moet toch vreezen dat ik te laat kom!

— Mijn God — gij laat mij schrikken! riep May Curtis uit, terwijl zij de hand op het hart drukte. Ik zal toch geen onvoorzichtigheid begaan hebben?

— Dat kan ik pas beoordeelen, Mevrouw, als ge mij op de hoogte zult hebben gebracht! hernam Raffles.

Onder het spreken waren zij de woonkamer binnengetroten, welke de jonge vrouw tot slechts weinige dagen geleden in gebruik had gehad.

Raffles sloot zorgvuldig de deur en vroeg:

— Is Hewett nu thuis?

— Neen, hij is nu op de fabriek!

— Zijn vrouw?

— De oude Martha is thuis!

— Wat behelsde het briefje van Hewett? Geloof mij, ik vraag het niet uit nieuwsgierigheid!

— Hij schreef mij dat Turner gistermiddag hier was geweest om mij te spreken. Het gold ditmaal een zaak van werkelijk belang, zooals hij had gezegd. Hewett deelde hem natuurlijk mede, dat hij mij hier niet meer zou vinden, daar ik een betrekking had gekregen bij gravin Beckett.

— Wist Hewett dan den naam?

— Ik had hem dien gezegd!

— Dat was misschien niet zeer voorzichtig van u, Mevrouw! zeide Raffles hoofdschuddend. Maar ga voort.

— Hewett schreef mij, dat er sprake was van plannen, waarover mijn man reeds met Turner gesproken had. Hij wilde die gaarne eens zien — en als zij waarlijk iets waard waren, dan zou er met mij over te spreken vallen! De plannen lagen in de secretaire, waarvan ik den sleutel had en het was dus noodzakelijk, dat ik zelf hier kwam. Turner had gezegd, dat hij vandaag om twee uur zou terugkeeren, zoo schreef Hewett mij en daarom vroeg ik gravin Beckett verlof!

— Kent gij zelf die plannen?

— Slechts zeer vaag! Harry heeft mij er wel eens over gesproken — en ik geloof ook wel dat hij heel veel van zijn uitvinding verwachtte.

— Hebt gij Turner laten merken, dat gij er niet van op de hoogte waart?

— Ik vrees dat ik dat inderdaad gedaan heb.

— Was hij al hier, toen gij kwaamt?

— Neen, hij kwam een paar minuten later,

— Hebt gij hem toen in uw kamer gelaten?

— Ja — maar Martha hield een oogje in het zeil!

— Wat vroeg Turner u toen?

— Hij vroeg verlof, de papieren van mijn man even te mogen inzien — hij zou de plannen spoedig genoeg gevonden hebben en mij dan verlof vragen, ze te mogen meenemen, om ze te bestudeeren!

— En vond hij ze, waar gij bij waart?

— Neen! Het was een heele stapel teekeningen, waaraan ik nooit de minste waarde had gehecht en die dus los in een van de laden lagen.

— Hij ging dus onverrichter zake weder heen?

— Dat wil zeggen — hij nam de teekeningen mede — hij zeide dat hij haast had en ze op zijn kantoor eens wilde nazien. Wanneer er iets bij was, de moeite waard, dan zou hij het mij aanstonds laten weten!

Raffles schudde het hoofd en zeide toen op ernstigen toon:

— Het doet mij leed — maar ik geloof dat gij daaraan zeer verkeerd gedaan hebt! Ik kan het u echter slechts ten halve euvel duiden, omdat gij niet geweten hebt, van welk belang die plannen van uw man konden zijn! Toch is het mij een raadsel, hoe gij den man hebt kunnen vertrouwen, die u herhaaldelijk is lastig gevallen met een doel dat ik thans niet nader zal noemen.

— Hij leek geheel en al veranderd te zijn, mijnheer! antwoordde de jonge vrouw. Hij deed zich zeer vriendelijk voor, hij vroeg mij om vergeving, dat hij het mij had lastig gemaakt — hij gedroeg zich werkelijk als een gentleman.

— Nu, ik hoop van harte, dat mijn wantrouwen geheel misplaatst is en dat ik mij schromelijk vergis! Toch moet ik u zeggen dat die plotselinge verandering in een man als Turner, al zeer verdacht is! Ik heb sedert gisteren inlichtingen naar hem laten inwinnen en mijn zegslieden konden mij zeer weinig goeds van hem verhalen! Hij is een gewetenloos man, die zich niet zou ontzien anderen in het verderf te storten, om zich zelf te verrijken! Apropos — waart gij alleen met hem, toen hij de papieren onderzocht en bij zich stak?

— Ja!

— Dus gij hebt geen getuigen ook! riep Raffles mistroostig uit.

De jonge vrouw zweeg, blijkbaar zeer onder indruk van hetgeen Raffles gezegd had en deze verzonk gedurende eenige oogenblikken in diep nadenken.

Toen hij het hoofd weder ophief, schitterden zijn oogen vastberaden.

— Maak u voorloopig niet ongerust, mevrouw! zeide hij. Alles zal nog wel niet verloren zijn! Ik moet u echter den raad geven, u zooveel mogelijk te beveiligen tegen dien man, want als alles waar is wat men van hem zegt, dan denkt hij er niet aan, zijn booze plannen ten uwen opzichte zoo spoedig op te geven! Ga dus des avonds nimmer alleen uit, geef ook vooral geen gehoor aan welke briefjes ook en bewaak ook uw kind goed! Ik heb den indruk gekregen, dat die Turner een doortrapte schurk is, voor wien men zich in acht zal moeten nemen! Beloofst ge mij dat gij voorzichtig zult zijn?

— Dat belooft ik u, mijnheer! Gij hebt mij zeer ongerust gemaakt! Denkt gij dat die plannen dan werkelijk van groot belang kunnen zijn en dat Turner er iets aan zou hebben, als ze zich werkelijk onder de papieren bevonden, die hij heeft meegenomen?

— Hij zou er eventueel honderd duizenden mee kunnen verdienen, mevrouw! antwoordde Raffles. Het is heel jammer, dat uw man er met hem over heeft gesproken!

Hij zweeg weder even, vatte toen de jonge vrouw bij de hand, keek haar scherp aan en vervolgde toen:

— Nu wij toch met elkander spreken, mevrouw, wil ik u niet verhehlen, dat ik thans weet wie uw man is! Ik zeg u dat, omdat ik volstrekt niet kan begrijpen, waarom gij het eigenlijk geheim hebt gehouden! Is het dan een schande, dat een edelman om de vrouw aan zich te verbinden die hij liefheeft, alle rijkdommen van zich afwerpt?

De jonge vrouw was zeer bleek geworden en stamelde:

— Hoe — gij weet?

— Ik weet alles, mevrouw! De naam van uw man is niet Curtis, maar Ashmore en hij is de eenige zoon van graaf Douglas, den heer van „Primrose Castle"! Hij heeft na een hevigen twist met zijn vader het ouderlijke huis verlaten, omdat hij u niet wilde prijsgeven.

Een vlammend rood steeg in de teedere wangen van de jonge vrouw op en zij boog diep het hoofd, terwijl zij bijna onhoorbaar fluisterde:

— Hij was een gentleman — — hij had mij zijn woord gegeven, nadat — — — nadat — ik had hem zoo lief!

— Zeg niets meer, mevrouw! Het zijn zaken die u alleen aangaan! Maar waarom hebt gij dit geheim gehouden?

— Hijzelf wilde volstrekt niet, dat hij nog ooit werd herinnerd aan zijn vroeger leven, mijnheer. Alleen zijn moeder heeft hij een paar malen in het geheim gezien — die lieve oude vrouw aanbad hem!

— Zoo waarlijk? riep Raffles verrast uit. Zij is dus wel eens hier geweest?

— Zij kwam bijna geregeld eenmaal in de maand — het heette dan dat zij een vriendin ging bezoeken, want zij had het graaf Douglas nooit durven bekennen, dat zij tegen zijn strikte bevelen gehandeld had. Ik geloof, dat zij geen hekel aan mij had — en zij was verzet op onzen kleinen jongen! Ik geloof dat zij een paar malen getracht heeft, het hart van graaf Douglas te vermurwen — vruchteloos evenwel!

— Maar wanneer is zij dan de laatste maal hier geweest?

— Dat was juist eenige weken voor het spoorwegongeluk, mijnheer! Sedert dien is zij niet meer teruggekomen!

— Kent gij de reden van dat wegblijven?

— Neen, maar ik geloof dat de gravin ernstig ziek is geworden!

— Hebt gij haar nooit iets geschreven aangaande den dood van uw man?

— Ik durfde niet! Ik was bevreesd, dat ik haar zou dooden, door het haar mede te deelen! En dan — ik heb maandenlang rondgelopen met de dwaze hoop, dat mijn man nog leefde, dat hij tot ons zou terugkeeren!

— Schreef de gravin nooit?

— Neen, nooit! De graaf controleerde zeer nauwkeurig de correspondentie die het slot verliet! Hij had het haar streng verboden!

Raffles had aandachtig geluisterd naar de korte antwoorden, welke de jonge vrouw hem gaf en zeide nu:

— Dat alles is zeer droevig, mevrouw! Die ellendige adellijke trots heeft al heel wat on-

heil gebrouwen! Het is onbegrijpelijk dat een vader zijn zoon van den huiselijken haard verjaagt, omdat hij het meisje, dat hij liefheeft, tot zijn vrouw wil maken! Intusschen — dit alles kan natuurlijk mijn plannen niet wijzigen met betrekking tot onze nasporingen! Als gij het goed vindt, mevrouw, dan zal ik u thans zelf met een auto, die beneden op mij wacht, naar het huis van mevrouw Beckett terugbrengen!

— Wat zijt gij goed voor mij, mijnheer! riep de jonge vrouw uit, terwijl zij de hand van Raffles greep en die krachtig drukte.

— Ik ben zeer blij, mevrouw, dat ik dit doen kan — meer wil ik er niet van zeggen! antwoordde Raffles en hij maakte langzaam de hand los, die de jonge vrouw nog altijd omvat hield.

Zij verlieten het huis, na afscheid van de oude Martha Hewett te hebben genomen en Raffles bracht, zooals hij beloofd had, de jonge vrouw met de huurauto tot voor de deur van het huis van gravin Beckett.

Hij wachtte totdat zij binnen was en gaf toen den chauffeur last, hem naar de City te rijden, waar hij, op den hoek van de Oxford Street en de Regent Street den man met een goede fooi afdankte.

Hij haastte zich naar het huis in de Regent Street, dat hij ongemerkt kon binnegaan door een tuindelur, in een zeer stille zijstraat gelegen.

Hij vond Charly Brand in de bibliotheek verdiept in de lezing van een lijvig register.

— Wat zoek je daar? vroeg hij, nadat de twee vrienden elkander begroet hadden.

— Ik tracht uit te vinden wat er gebeuren moet met de bezittingen van graaf Douglas Ashmore, in geval hij komt te overlijden, zonder vrede met zijn zoon te hebben gesloten!

— En heb je het gevonden?

— Ja! Er is een neef, die alles moet erven, het landgoed, het fortuin en den titel!

— Hoe heet die neef?

— Joseph Kingstone, een zijlinie van het geslacht der Ashmore's! Maar je ziet er wat zorgelijk uit, Edward — is je iets onaangenaams wedervaren?

— Mij persoonlijk niet — en toch ben ik zoo woedend en zoo ongedurig alsof het mijzelf betrof!

En nu deelde Raffles in korte woorden aan

Charly Brand mede wat er eenige uren geleden was voorgevallen.

Toen hij zijn verhaal beëindigd had, sloeg Charly Brand woedend met de vuist op tafel en riep:

— Daar schuilt natuurlijk schurkerij achter! Turner heeft zich die plannen herinnerd en hij heeft een kansje willen wagen! Als de uitvinding werkelijk iets waard is, zal hij haar doodkalm voor de zijne laten doorgaan en de overige papieren aan die ongelukkige vrouw terugsturen, met de mededeeling, dat zij geen waarde voor hem hebben! Maar dat moeten wij toch beletten, Edward!

— Wij zullen het ook beletten, Charly, reken daar maar op! zeide Raffles op vastberaden toon. Nog vannacht gaan wij er heen — en wij zullen den schurk niet alleen zijn plannen afnemen — maar nog wat geld bovendien! Wij zullen eens voor straffende gerechtigheid gaan spelen — en ons optreden zal hem heugen, daar kan hij staat op maken!

— Intusschen bemoeilijkt dat alles onze pogingen om het spoor van Harry Ashmore terug te vinden!

— Wat het zwaarst is, moet het zwaarst wegen! Indien hij nog leeft, moet het mogelijk zijn, hem terug te vinden! Ik reken er op, Charly, dat je mij vannacht behulpzaam zult zijn!

— Je kunt op mijn hulp rekenen! Zullen wij Henderson medenemen?

Raffles dacht er een oogenblik over na, of hij gebruik zou maken van den bijstand van zijn reusachtigen chauffeur, een man van geweldige lichaamskracht, die reeds aan talrijke avonturen van zijn meester had deelgenomen en zeide toen:

— Hij kan er ons met de huurauto uit de geheime garage heenbrengen, maar in het huis zelf kunnen wij zijn hulp wel ontberen — hij loopt mij nog altijd niet zacht genoeg!

— Waar woont die Turner ergens?

— Vlak naast zijn fabriek! Hij heeft een fraai, maar niet zeer groot huis en een viertal bedienden, waarvan er drie in huis slapen. Ik heb dat alles reeds eerder genoteerd! En nu zullen wij niet meer aan die zaak denken, voor het tijd is!

Het was reeds vrij laat geworden en de twee vrienden besloten, den maaltijd te gaan gebruiken in een eenvoudig restaurant in de Oxford Street.

Het was de taak van Charly, James Henderson op de hoogte te gaan brengen van de nachtelijke onderneming en toen hij den reus, die in de garage bezig was met het schoonmaken van een auto, de zaak haarfijn had uiteen gezet — toen wreef Henderson zich grinnikend in de handen en zeide:

— Een prachtig werkje, mijnheer Brand! Die Turner verdient het dubbel en dwars, als hij dat alles op zijn kerfstok heeft! Moet ik hier op uw terugkomst wachten?

— Je kunt desnoods wel uitgaan tot tien uur Henderson — ik denk niet, dat wij de auto voor half twaalf nodig hebben!

Nadat de beide vrienden gedineerd hadden, keerden zij weder naar het huis in de Regent Street terug en bereidden daar hun onderneming voor.

Raffles trad zelden des nachts een huis binnen alvorens er de inrichting grondig van te hebben bestudeerd, evenals de gewoonte van de bewoners en andere wetenswaardige bijzonderheden — maar daarvoor was thans geen tijd geweest.

Er moest snel gehandeld worden, want Turner zou zich natuurlijk haasten, patent op de gestolen plannen aan te vragen, wanneer die werkelijk van waarde bleken te zijn.

Hij kende echter het huis aan de buitenzijde en dat was althans iets!

Het was bij half twaalf, toen de twee mannen in de huurauto stapten, door Henderson bestuurd, die reeds in de zijstraat stond te wachten.

Raffles noemde Henderson den naam van de straat, waar de fabriek gelegen was en de auto zette zich in beweging.

De tocht duurde ruim een uur en de breede straat, waaraan het groote fabrieksgebouw gelegen was, lag daar reeds eenzaam en verlaten.

Slechts nu en dan ging met haastige schreden een voetganger voorbij.

Raffles tikte zachtjes tegen de voorruit en de auto stopte op een plek, omstreeks zestig meter verwijderd van het woonhuis en aan het begin van den twee meter hoogen muur, die het fabriekscomplex omgaf.

Raffles en Charly stapten uit.

— Wij doen het best, als wij hier over den muur klimmen, want dan kunnen wij werken,

zonder dat iemand iets merkt! fluisterde Raffles. Er is natuurlijk een verbindingsdeur tusschen de fabriek en het woonhuis!

— En de wakers?

— Die moeten wij natuurlijk ontloopen, dat spreekt vanzelf! antwoordde Raffles een weinig ongeduldig. Een waker kan ook niet overal tegelijk zijn en wij moeten een weinig op ons goed gesternte vertrouwen!

Hij wilde nog iets zeggen, toen zijn oogen eensklaps gevestigd bleven op het woonhuis, dat een vijftigtal meters verder lag.

Er vertoonde zich een uitdrukking van groote verbazing op zijn gelaat.

— Wat is er? Waar kijk je zoo naar? vroeg Charly, die vruchteloos trachtte de duisternis met zijn blikken te doorboren.

— Maar voor den drommel — ik vergis mij toch niet — dat is Turner zelf — die daar zo-even zijn huis is uitgekomen en nu heen en weer schildert, in de schaduw van den muur! Henderson, rijd eens zoo gauw als je kunt terug, totdat de auto uit het gezicht is — je kunt haar hier om den hoek stallen, dat is nog beter! Je komt echter dadelijk te voorschijn, als ik het bekende sein geef!

Op hetzelfde oogenblik reed de auto weg en Raffles trok Charly tot vlak bij den muur, waar zij half verscholen waren achter een zwaren steunbeer.

— Wat voert de man hier om een uur in den nacht in 's hemelsnaam uit? En wat loopt hij daar heen en weer? Hij zal toch, hoop ik, geen rendez-vous hebben?

— Dat is niet zeer waarschijnlijk! Maar wat het dan wel is — dat verklaar ik niet te begripen! Het lijkt wel of hij op iemand wacht!

Raffles had de woorden nauwelijks gezegd of er verscheen een nieuwe figuur ten tooneele.

Het was een haveloos gekleed man, die langzaam kwam aanslenteren, met de handen in de zakken, het hoofd een weinig naar den grond gebogen.

Hij liep aan de overzijde van de straat, maar bleef stilstaan, toen hij tegenover het fabrieksgebouw stond.

Een oogenblik bleef hij zoo staan, zachtjes met het hoofd knikkend en toen liep hij weer eenige passen verder.

Er was niemand anders dan die man te zien in de eenzame, breede straat — behalve Turner, die nog altijd voor zijn huis op en neer schilderde.

Maar nu stond de zwerver al weer stil en keek onbewegelijk naar de fabriek, alsof hij daar iets zag, dat hem onweerstaanbaar aantrok.

En weer liep hij verder, om ten derde male stil te staan op een paar passen van een elektrische straatlantaarn.

Op dat oogenblik hief hij het hoofd op en Charly had moeite den kreet te weerhouden die hem naar de lippen drong,

Hij had het gelaat herkend van den man, wiens beeltenis boven de secretaire in de kamer van May Curtis hing!

Die havelooze zwerver bij de lantaarn was Harry, graaf Ashmore!

Een goed diner is niets zonder een
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk VI.

Verzoening.

Ook Raffles was zoo verbaasd over deze plotselinge verschijning, dat hij eenige oogenblikken onbewegelijk op dezelfde plek bleef staan.

Maar de zwerver was reeds verder gegaan en stak nu met haastige schreden dwars de straat over.

Raffles en Charly begrepen nog nauwelijks wat de man eigenlijk wilde, toen zij plotseling Turner uit de schaduw van zijn huis op den zwerver zagen toetreden.

Hij sloeg zijn arm om de schouders van den man, scheen hem toe te spreken — trad haastig op de huisdeur toe en was het volgende oogenblik met den ander in zijn huis verdwenen.

— Vlug, Charly — daar moeten wij bij zijn! riep Raffles op fluisterenden toon. Er is al weer een nieuwe schurkenstreek in voorbereiding! Een oogenblik vreesde ik, dat het iets ergers zou worden dan louter bedrog — ik dacht dat hij den man wilde doden! Maar hij moet iets anders hebben verzonnen! Het is volkomen duidelijk nu! De ongelukkige Ashmore is waarschijnlijk zwaar gewond bij het spoorwegongeluk — zeker een hoofdwonde en hij moet aan het malen zijn geraakt — hij is versuft, half idioot geworden! Ik denk dat een soort instinct hem eenige malen naar deze fabriek heeft gedreven, waar hij jarenlang gewerkt heeft en vermoedelijk

heeft Turner hem bij een van die gelegenheden gezien! Het is al heel gemakkelijk een halven idioot om den tuin te leiden — en hem bijvoorbeeld te doen verklaren dat hij zijn uitvinding aan Turner overdraagt! Vooruit, Charly — wij zullen eens zien of ik het aan het goede eind heb!

Reeds onder het spreken was Raffles haastig den langen muur gevolgd en Charly Brand volgde hem op den voet en had moeite, zijn vlugge schreden bij te houden.

Niet ver van het huis stond Raffles stil en zeide kortaf:

— Hier!

Meer had Charly niet noodig te weten.

Hij plaatste zich met den rug tegen den muur, strengelde zijn vingers ineen, boog de knieën een weinig en strekte de armen.

Raffles plaatste zijn voet in de handen van Charly en wipte met aapachtige vlugheid op den muur.

Zich met een hand vasthoudende, stak hij de andere aan Charly toe, die er zich aan opheeschte en het volgende oogenblik naast hem zat.

Een seconde later stonden zij aan den anderen kant van den muur op een geweldig groote binnenplaats, waarop zich verscheidene groote fabrieksgebouwen verhieven en waar talrijke stapels ijzerwerk, smalspoor en oud roest lagen.

Het was er zeer donker, maar voor Raffles toch licht genoeg om er den weg te kunnen vinden.

Hij greep Charly bij de hand en voerde hem snel naar een klein gebouw, dat er uitzag als een kantoor, hetwelk aan den zijgevel van het huis grensde.

De ramen waren stevig gesloten, maar dat was voor iemand als Raffles een bezwaar dat in het geheel niet meetelde.

In een wip had hij een der ramen geopend en klauterde, zacht en soepel als een kat, zonder iets aan te raken, zonder het minste gerucht te maken, door het raam naar binnen.

Charly volgde hem en nu onderzochten de twee mannen, waar zij zich bevonden.

Zij stonden in een groot kantoorlokaal, dat door zes vensters verlicht werd, en waar een twintigtal lessenaars stonden, blijkbaar bestemd voor de klerken.

Zij hielden zich hier niet op, maar slopen op een deur toe, die toegang bleek te geven tot een smalle gang.

Aan het einde van deze gang bevond zich, boven aan een kleine trap van drie treden van hardsteen, een tweede deur, die echter stevig gesloten bleek te zijn.

Hier werd het talent van Raffles op een tamelijk zware proef gesteld, want een zorgvuldig onderzoek bracht aan het licht, dat de deur van een alarminrichting voorzien was, welke hij eerst buiten dienst moest stellen.

Pas toen hem dit gelukt was, zette hij zijn loopers aan het werk en na eenige minuten had hij het slot weten te openen.

Hij duwde de deur voorzichtig open en trad met Charly een duistere gang binnen.

Zij bevonden zich in het huis van Turner.

Een oogenblik bleven zij doodstil staan om te luisteren en toen slopen zij naar een trap, waarvan het benedeneinde vaag zichtbaar was in het schijnsel, dat naar binnendrong door een rond venster in den gangmuur, op ongeveer twee meter van den grond aangebracht en voorzien van stevige dwarstralies.

Zij beklommen de trap en bereikten zoo het portaal van de eerste verdieping.

En onmiddellijk ving het scherpe gehoor van Raffles den klank van een nauwelijks gedempte mannenstem op.

Hij kon zich niet vergissen — het was de stem van Turner.

Het portaal was vrij helder verlicht door een electrische lamp, die in een grooten ballon van albast gloeide.

Er kwamen een viertal deuren op het portaal uit, maar Raffles had al heel spoedig de deur gevonden, waarachter het geluid van de stem klonk.

Hij gaf Charly Brand een wenk en beiden bonden hunne maskers voor en namen hun revolvers ter hand.

Raffles opende de deur met de linkerhand en de twee vrienden traden binnen.

Zij bevonden zich in het particuliere werkvertrek van den fabrikant.

Turner zat achter zijn geweldig schrijfbureau, met een reusachtige sigaar in den mond en een glas wijn naast zich, terwijl een half gevulde flesch op een klein tafeltje naast hem stond.

De zwerver zat schuin tegenover hem, aan de andere zijde van het bureau, met zijn gescheurden hoed op het hoofd en eveneens een groote sigaar tusschen de lippen, waaraan hij vol welbehagen trok, met een uitdrukking op het gelaat, die maar al te zeer den toestand van zijn geestvermogens verried — de ongelukkige was zeker voor de helft idioot.

Op het geluid van de opengaande deur had Turner verschrikt opgekeken en hij staarde nu met een vaalbleek gelaat en wijd geopenden mond naar de beide gemaskerde en gewapende gedaanten, die met een paar schreden tot vlak voor het schrijfbureau waren genaderd.

Het was een oogenblik doodstil in het vertrek en men hoorde niets dan het zachte, mekkerende lachje van den idioot, die het zeker een zeer goede grap vond.

— Ja, dat is een zeer onaangename verrassing voor u! begon Raffles, op zijn zachten en toch doordringenden toon en de loop van zijn revolver wees met doodelijke juistheid naar het voorhoofd van den fabrikant. En gij zult er u in moeten schikken, dat wij hier een weinig als spelbrekers optreden! Want om u de waarheid te zeggen — het spelletje dat gij hier hebt willen spelen, bevalt mij in het geheel niet! Pas op — uw brandende sigaar zal een gat in het kostbare laken van uw bureau branden!

Met een wezenlooze beweging nam Turner de sigaar op, die hem uit den halfgeopenden mond was gegleden en legde haar op een aschbakje.

— Zoo is het goed! hernam Raffles rustig. Vriend, kijk eens of hij een revolver in zijn la heeft!

Charly liep snel om het bureau heen en in de eerste de beste lade, die hij opentrok, vond hij een geladen browning, welke hij aanstonds in zijn zak liet glijden.

— Prachtig! zeide Raffles goedkeurend. Het verheugt mij, dat gij ons niet hebt hooren aankomen, want gij zoudt in staat zijn geweest, op ons te schieten! Is het niet zoo? Ja, ik zie het aan uw oogen, dat gij dat hebt willen doen! En laat ons nu eens zaken doen? Gij permitteert?

En voor de fabrikant, die nog altijd met een grasgroen gelaat den gemaskerde aanstaarde, een beweging had kunnen maken, had Raffles een gezegeld stuk papier onder zijn dikke vingers weggetrokken, dat hij vluchtig nalas.

— Het is juist zooals ik dacht! mompelde hij, met een verachtelijken blik op den schurk. Een overdracht in optima forma — en reeds onder-teekend ook!

Raffles keek den fabrikant spottend aan en hernam:

— En zoudt gij nu wel willen gelooven, mijnheer Turner, dat al uw moeite vruchteloos is geweest? Zie maar!

En Raffles hield het zoeven door den ongelukkigen idioot onderteekende stuk in de vlam van de kaars, welke gediend had om er de sigaren aan aan te steken.

In een oogenblik was het document tot asch verteerd, terwijl Turner toekeek met oogen die hem uit het hoofd puilden van woede.

— Zie zoo — dat is achter den rug! zeide Raffles op vriendelijken toon! En nu de plannen!

Turner wierp hem een giftigen blik toe en mompelde toen op schorren toon:

— Ik weet niet wat gij wilt — ik weet niet welke plannen gij bedoelt! Ik weet niets van plannen!

— Toch niet? vroeg Raffles langzaam, terwijl zijn blikken zoekend door het vertrek vlogen, om ten slotte gevestigd te blijven op een vrij groote brandkast, die in een hoek van het vertrek stond. Nu, wij zullen wel eens zien!

En Raffles wandelde doodkalm naar de brandkast toe, die hij slechts behoefde te openen, want de sleutelbos hing nog aan het slot!

Turner scheen aanstalten te willen maken om hulp te roepen, maar een enkele beweging van Charly's revolver was voldoende, om hem tot andere gedachten te brengen.

Wat Harry Ashmore betreft — want hij was het inderdaad — de beteekenis van het geheele voorval scheen hem te ontgaan en hij dampte zoo vroolijk en ongestoord voort, alsof hij zich in de gelagkamer van een wijnhuis met zijn vrienden bevond.

Raffles had de kastdeur opengetrokken en een zacht, bewonderend gefluit kwam over zijn lippen.

— Dat ziet er goed uit — dat ziet er heel goed uit! zeide hij goedkeurend. Bankbiljetten en goudgeld — dat is toch altijd maar het beste! Laat eens zien — zou ik wel gelegenheid hebben om dat alles te bergen? Nu, wij kunnen het in ieder geval probeeren!

En in alle kalmte des gemoeds begon Raffles de pakjes bankbiljetten en de rollen goudgeld in de breede en diepe zakken van zijn overjas te doen verdwijnen.

Hij was in een oogwenk met dit werk gereed, nam toen een groote lederen portefeuille van de bovenste plank, opende die, nam er eenige papieren uit en bromde toen vergenoegd voor zich heen, nadat hij er een blik in had geworpen:

— Het einde kroont het werk! Hier hebben wij de plannen, waarvan die goede heer Turner niet wist, wat ik er mee bedoelde!

Hij stak de plannen in zijn binnenzak, trad op Turner toe, die op het punt leek te zijn, in een beroerte te stikken en zeide:

— Jij oolijke guit! Dat is waarlijk een prachtige comédie geweest! Je hadt zeker gedacht, dat dit alles van een leien dakje moest gaan, nietwaar? En zeg mij nu eens eerlijk, wat je van mij denkt!

— Kerel — — je bent — — je bent de grootste bandiet — — dien ik nog ooit — —

— Ja, iets dergelijks had ik wel verwacht! Ga maar niet verder! Het is zeer afgezaagd en weinig origineel! Neen, ditmaal ben ik toch eens geen bandiet, mijnheer Turner — maar de wrekende gerechtigheid, parole d'honneur! Gij moogt nu niet zeggen, dat het uitoefenen van

die gerechtigheid mij een aardig kapitaaltje opbrengt, want dat zou onaardig van u zijn en bovendien niet stroken met de waarheid — al dat geld komt aan anderen ten goede, dat verzeker ik u! En nu mijn vriend, zoo vervolgde Raffles, zich tot Charly wendend, belet mij eens dat deze man alarm maakt, voor wij goed en wel het huis uit zijn!

Charly trad op Turner toe en vroeg hem, met den vriendelijken grijns van een tandarts:

— Zou u uw mond niet eens willen open doen? Neen, het is niet om naar uw tanden te zien — het is slechts om er deze doek in te stoppen — uw eigen zakdoek en nog tamelijk schoon! Vlug wat — wij hebben niet veel tijd!

En een por met den revolverloop tusschen de ribben van Turner deed hem met overgrootte haast den mond openspalken.

Charly duwde er den zakdoek in, bond daar een andere doek over heen, dien hij uit zijn zak had genomen, beval den bankier zich plat op den grond uit te strekken, bond hem handen en voeten met den snel doorgeknipten telefoondraad — en bij dat alles zat de vierde man in het vertrek genoegelijk smokend toe te zien, nu en dan een teugje van zijn wijn nemend en waarschijnlijk vast overtuigd, dat hij zich in de bioscope bevond.

Toen alles was afgeloopen en Turner hulpeloos op den grond lag, nam Raffles den ongelukkigen dwaas onder den arm en zeide tot hem op een toon, die heel anders klonk dan zoeven:

— Ga maar met ons mede, mijn vriend — je hebt van ons niets te duchten!

De dwaas liet een onnoozel lachje hooren en liet zich, zonder eenig verzet te bieden, meevoeren.

Snel verlieten zij het huis aan de voorzijde, zonder dat iemand ook maar het geringste had gemerkt.

En Raffles bracht de vingers aan den mond en liet het bekende waarschuwingssein hooren.

Onmiddellijk kwam Henderson met zijn auto aanrijden.

Harry Ashmore liet zich gewillig in het voertuig plaatsen en Raffles zeide op zachten toon tot Henderson:

— Rijd ons zoo snel mogelijk naar het huis in de Victoria Street, James!

Gedurende den rit, die ongeveer een half uur

duurde, werd er geen woord tusschen de drie mannen gewisseld.

De auto stond stil in de zijstraat, welke aan het huis van Raffles grensde en de drie mannen gingen er snel binnen, zonder door iemand te zijn opgemerkt, terwijl Henderson last kreeg, de auto weder te gaan stallen.

Er werd dadelijk licht gemaakt in de groote kamer gelijkvloers aan de achterzijde van het huis en Raffles begon met zijn onderzoek van den zoo lang vermisten ongelukkige.

Hij vroeg volstrekt niets, daar hij wel wist, dat hij slechts verwarde antwoorden zou krijgen, maar zijn rappe vingers gleden zachtjes drukkend en tastend over het hoofd van Ashmore — totdat zij stil bleven aan den achterkant van het hoofd, een weinig terzijde van den bovensten wervel.

Zijn gelaat klaarde op en hij wendde zich tot Charly met de opmerking:

— Het is zooals ik dacht — een hoofdwonde, niet eens zeer zwaar, maar waarbij door het indringen van een beenscherf de kleine hersens geraakt zijn. Een betrekkelijk ongevaarlijke operatie — en ik geloof er zeker van te mogen zijn, dat de arme jongen geneest en weer geheel de oude zal zijn!

— Geloof je dat werkelijk, Edward? riep Charly opgewonden uit. Laten wij dan toch dadelijk aan het werk gaan! Al zou ik er den geheelen nacht voor moeten opblijven — ik wil je gaarne helpen! Wat is het toch een groot geluk te achten, dat je zoo uitnemend bedreven bent in het vak der medicijnen en dat er niet veel chirurgen zijn, die over een zoo vaste hand beschikken als jij!

Een groot gedeelte van den nacht bleven de twee vrienden ingespannen werken.

Harry Ashmore was onder narcose gebracht, zonder dat hij er iets van merkte of wist, de operatie had een uiterst gunstig verloop gehad, Raffles had een groote beenscherf verwijderd, die voortdurend druk had uitgeoefend op de kleine hersens en zeer vroeg in den morgen genoten de beide mannen eindelijk eenige rust, want het zou nog minstens vijf uren duren alvorens de patiënt uit zijn verdooving zou ontwaken!

Het was negen uur toen Raffles wakker werd

en het eerste wat hij deed, was, met de snelste auto die er te krijgen was, naar het huis van gravin Beckett te rijden, vermomd als mijnheer Brown en daar May Curtis op de hoogte te gaan brengen van het feit, dat zij haar echtgenoot zou terugzien.

Hij deelde het haar zoo voorzichtig mogelijk mede — en toch was de schok bijna te hevig geweest voor de jonge vrouw, die zooveel vreugde nauwelijks kon verdragen.

Een uur later stond zij aan het bed van haar man, die nog altijd sliep en vergoot brandend heete tranen van liefde en dankbaarheid.

Het spreekt vanzelf dat Raffles haar niet alles had medegedeeld — hij schreef het aan louter toeval toe, dat hij Ashmore in de buurt van de fabriek had ontmoet en hem herkend had van het portret boven de secretaire.

Van de plannen van den jongen uitvinder gewaagde hij echter voorloopig niet....

De jonge vrouw werd nu met zacht geweld naar een andere kamer gebracht, want Raffles wilde volstrekt niet toestaan, dat zij bij het ontwaken van den patiënt tegenwoordig zou zijn.

Een half uur verstreek — en toen wist Raffles dat zijn operatie uitstekend geslaagd was.

Hoewel nog wat zwak en duizelig was Harry Ashmore volkomen in staat, om alles te begrijpen wat men hem vroeg — de geest der verdwazing was van hem geweken!

Ashmore vertoefde nog drie dagen in het huis

in de Victoria Street en op een laten avond werd hij vervoerd naar hetzelfde huisje, dat het jonge echtpaar vroeger bewoond had, vóór die slag hen trof, die bijna al hun geluk aan scherven had dreigen te werpen — en aan den tijd moest het nu worden overgelaten, de genezing te voltooien.

Den dag daarna ontving de jonge vrouw van onbekende zijde een groote enveloppe, die de plannen bleek in te houden, waarvan Turner zich had meester gemaakt.

Er was een briefje bij van den volgenden inhoud:

Waarde Mevrouw Ashmore!

Brown heeft thans voor u afgedaan — gij zult hem nimmer terugzien! Wie hij was — laat het een geheim blijven!

Turner zal u thans nooit meer lastig vallen — en gij moogt ook nooit vragen, hoe het komt, dat hij de plannen weder heeft moeten afstaan!

Hijzelf zal zwijgen, daarvan ben ik zeker!

Wat u beiden aangaat — ik ben vast overtuigd, dat graaf Ashmore zich wel zal bedenken en zijn zoon weder in genade zal aannemen!

Het ga u beiden goed!

Ik behoud een voortreffelijke herinnering aan u en ik verzoek u, den kleinen Eddy voor mij te kussen!

J. R.

De volgende aflevering (No. 440) bevat:

De inbraak bij Rameshwara Singh.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

**DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOUD EN OOK ZONDER MONDSTUK**

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885